

உ

முருகன் முனைப்பே முனைப்பு

தொகுப்பு :
வைத்திய கலாநிதி **க. இராமசுவாமி**

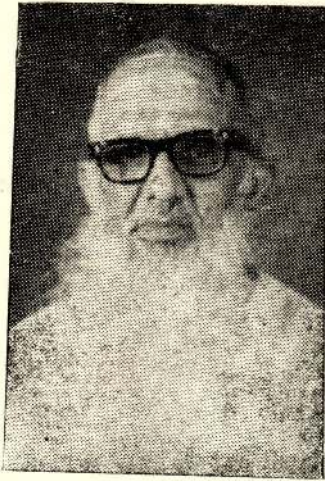
இரத்தாசுதி ஓ
ஆடி 17
27 ஆம் உ

"துவாரகை",
ஆடியபாத லீதி,
நிருமேஸ்வேளி கிழக்கு,
யாழ்ப்பாணம்

முடிப்பு ரூபா 6-00

முருகன் முனைப்பே முனைப்பு

வைத்திய சுவாமிநிதி

க. இராமசுவாமி

11ஆம் பரம்பரையினர்

(பதிப்புரிமையுடையது)

**“ அற்றுர் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றுள் பொருள்வைப் புழி ”**

எனும் 226ஆம் குறளுக்கு அமைய இப்பிரசுரத்தினாலாகும் வகுலும் அங்ஙனமாகட்டும்.

**“சுவைஒளி ஊறுஒசை நாற்றம்என்று ஐந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு.”**

(குறள் 27ஆம் பாடல்)

சமர்ப்பணம்

பெரிய

கார்த்திகேசு வைத்தியர்

9ஆம் பரம்பரையினர்

தெய்வத்தின் இயற்கை மூன்று. அவை மணி, மந்திர ஓளடதங்களாம். இவற்றுள் ஓளடதம் மட்டுமே ஆராய்வுக்கு இலக்கானது. இவ் ஆராய்வின் ஒரு பாகமே இரசவாதமாகும். அவ்வித இரசவாத ஆராய்வின்போது தாம்பிரம் எனும் உலோகத்தினைத் தங்கமாக்கிச் சித்தி பெற்றவர் எமது பாட்டரோராகும். இவர் பெரிய கார்த்திகேசு வைத்தியர் என்னும் பெயரைக் கொண்டவர். எமது வைத்திய பரம்பரையில் இவர் ஒன்பதாம் விற்பன்னராவார். இவர் மாபெரும் தர்மசீலர். பற்பல தேசத்தவர்களின் பரோபகாரம் கருதி இவர் தாமும் தமது ஆண்மக்களையும் அவ்வழிப் படுத்திக் கூட்டாகச் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி கிழக்கில் "கும்பமுனி வைத்தியசாலை" என்னும் ஒரு தர்மசாதனமும் செய்துள்ளனர்.

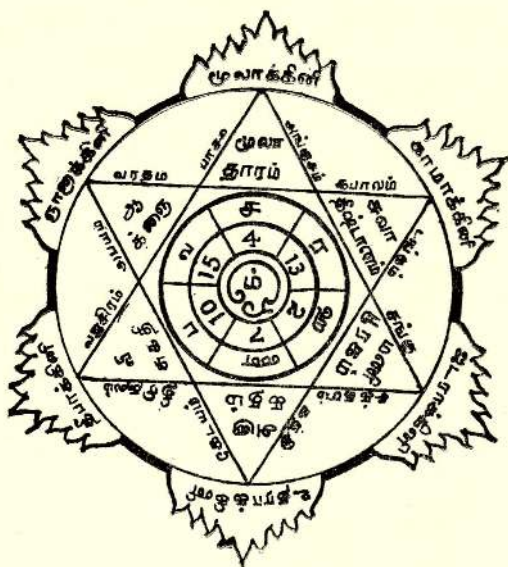
புண்ணியப் பேற்றினால் இத்தகைய மனப்பான்மை கொண்டவரின் பேரனாகவும், பதினேராம் வைத்திய பரம்பரையாகவும் விளங்கும் அடியேனின் ஆராய்வின்போது தென்பட்டதான இணைந்த கருத்துக்களைக் கொண்டு தொகுத்த இத் தொகுப்பினை அன்னரின் திருவடிக் கே சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

வைத்திய கலாநிதி
க. இராமசுவாமி

**“அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்.”**

(குறள் 611-ஆம் பாடல்)

முருக தத்துவ விளக்கப் படம்

“ ஐந்தின் கூட்டே கந்தன் பெருமை ”

**“ வறியார்க்கொள் நிவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறிஎதிர்ப்பை நீர் துடைத்து.”**

(221ஆம் குறள்)

திருமகள் அமுத்தகம், சுன்னகம் — 6523/5-84

ஓர் விசேட குறிப்பு

உலக மக்கள் இருவேறு இயற்கைக்கு அமைந்தவராவர். அதாவது செல்வம் பெருக்கிச் செல்வமுடையோராதலும்; அறிவைப் பெருக்கி அறிவுடையோராதலும் என்பதாம்.

“ இருவேறு உலகத்து இயற்கை திருவேறு தெள்ளிய ராதலும் வேறு ”

என 374-ஆம் குறள் புலப்படுத்துவதும் காண்க.

இது போலவே தெய்வங்கள் யாவும் முக்கூட்டு இயற்கைகொண்டு அமைந்துள்ளன. அவையே மணி, மந்திர, ஓளடதம் என்பனவாம்.

இவற்றுள் மணி என்பது பூசைப் பாவனையாகும். இதற்குரிய அணி கலன்கள்; அவற்றுள் கொள்ளும் பதார்த்தங்கள்; அவற்றின் அடுக்கு முறைகள் யாவும் குறிக்கப்பட்ட விதிமுறைக்குக் கட்டுப்பாடாக அமைய வேண்டியன. எக்காரணம்கொண்டும் இவை மாற்றி அமைக்க இடம் பெறாதன.

மந்திரம் என்பது மேற்படி பூசைகளை மன ஒடுக்கங்கொண்டு மந்திர செபத்தினால் உருவேற்றி அங்கே திருவேறச் செய்வதாகும். எனவே இதுவும் குறிக்கப்பட்ட உச்சரிப்பு முதலிய விதிமுறைக்குக் கட்டுப்பாடாக அமையவேண்டியதாகும்; எக் காரணம்பற்றி இதுவும் மாற்றி அமைக்க இடம்பெறாததாகும்.

ஓளடதம் என்பது மேற்படி மணிமந்திரக் கூட்டினாலாகும் பலா பலன்களை உடலோடும் உயிரோடும் சேரும் வண்ணம் இணைக்க அமைந்த மருத்துவ முறைகளையும் கொண்டுள்ளது. ஆகவே, இது தேச சுவாத்தியம் (Nature of climate), தேக இயல்பு (Nature of body), உணவு வளங்கள் (Nature of foods), பழக்கவழக்கங்களை (Nature of habits)ப் பொறுத்துக் காலம் (Time), பொருள் (Objects), சுருமம் (Actions) ஆகிய மூன்றினது குறைந்த பாவனை (Below normal), கணக்கான பாவனை (normal), கூடியபாவனை (above normal) ஆகிய மாறுபாடுகளினால் ஏற்படும் ரோக, ஆரோக்கிய நிலைகண்டு ஆங்காங்கே ஏற்ற வகையில் பாவனைகளை மாற்றி அமைக்கவும் இடம் பெறுவதாகும். எனவே ஓளடதபாகமாகிய மருத்துவம் எப்போதும் ஆய்வு கொள்ளவும் அமைந்ததொன்றாகும்.

இத்தகைய மருத்துவ இயக்கத்தை அடிப்படை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராயும்போது தென்பட்டுள்ள இணைந்த கருத்துக்களை அமைத்து எழுதப்பெற்றதுவே இத் தொகுப்பு ஆகும். எனவே மணி மந்திர ஓளடதம் ஆகிய மூன்றினது இயக்கங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களே இத்தொகுப்பிற்கு மதிப்புரை வழங்குவதும் பொருத்தமாகும். இவ்வாறு தேர்ச்சிபெற்றோர் தென்படாமையினால் இத்தொகுப்பு மதிப்புரையில் நின்று விலகவும் நேர்ந்துளது. எனவே இத்தொகுப்பினைப் படித்து ஐயமற உணர்ந்ததின்மேல் மதிப்புரைகள் வழங்க நேரிடினும் அவை மிகவும் பரிவோடு ஏற்கப்படும் என்பதையும் அறியத்தருகின்றோம்.

வணக்கம்.

வைத்திய கலாநிதி

க. இராமசுவாமி

“துவாரகை”,
ஆடியபாதவீதி,
திருநெல்வேலி கிழக்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

முகவுரை

உலகம் பஞ்ச பூதியங்களினாலானது. உலகப்பிறப்புக்கள் யாவும் பஞ்சபூதியங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ அமைந்தன. இவற்றுள் ஆகாசபூதியத்தின் தன்மையான சப்தத்தை மூல ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழும் புல், பூண்டு, செடி, கொடி முதலியன போன்றவற்றை ஓரறிவு உயிர்கள் என்பர். ஆகாசபூதியத் தன்மையோடு வாயு பூதியத் தன்மையான ஸ்பரிசத்தையும் மூல ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ அமைந்த சிப்பி, சங்கு முதலியன போன்றவற்றை ஈரறிவு உயிர்கள் என்பர். இவ் இரு பூதியங்களின் தன்மைகளோடு தேயு பூதியத் தன்மையான ரூபத்தையும் மூல ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ அமைந்த கறையான், எறும்பு முதலியன போன்றவற்றை மூவறிவு உயிர்கள் என்பர். அதேபோல இம் மூன்று தன்மைகளோடு அப்பு பூதியத் தன்மையான ரசத்தையும் மூல ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ அமைந்த வண்டு, தும்பி முதலியன போன்றவற்றை நாலறிவு உயிர்கள் என்பர். அங்ஙனமே இந்நான்கு தன்மைகளோடு பிருதுவி பூதியத்தின் தன்மையான சுந்தம் என்னும் மணத்தையும் மூல ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ அமைந்த மிருகங்கள், பறவைகள் முதலியன போன்றவற்றை ஐந்து அறிவு உயிர்கள் என்பர். இவ்வைந்து தன்மைகளோடு “சிந்தனா சக்தி” எனும் ஆறாவது தன்மையையும் மூல ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ அமைந்தவைகளே மக்களாவர். எனவே மக்கள் ஆறு அறிவு உயிர்கள் என்றும், பகுத்தறிவு கொண்டவர்கள் என்றும் மேலாகக் கொள்ளப்படுவர்.

சிந்தனா சக்திக்கு ஞானமும் கல்வியும் இன்றியமையாதன. “கல்வி” அறிவு நூல்களைக் கற்பதினால் ஆவதாகும். “ஞானம்” என்பது மெய்யுணர்வு, இது பிறப்பினாலாவதாகும். எனவேதான் “அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தலரிது, மானிடராய்ப் பிறந்தகாலே ஞானமும் கல்வியும் நயத்தலரிது” என்று ஓளவைப்பிராட்டியாரும் வலியுறுத்தியுள்ளனர். ஞானம் மதிநுட்பத்தினால் உணரப் பெறுவதாகும். எனவே திருவள்ளுவ நாயனாரும் “மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அதிநுட்பம் யாவுள முன் நிற்பவை” எனவும் தந்துள்ளனர்.

இச் சிந்தனா சக்தி கொண்டில்லாத உயிரினங்கள் யாவுக்கும் கடவுள் என்ற கொள்கையும், கடவுள் வழிபாடுகளும் இல்லை. மக்கள் மட்டும் கடவுள் உண்டு என்றும், அக்கடவுளை வழிபடவேண்டும்

என்ற கொள்கையைக் கொண்டுள்ளதும் இச் சிந்தனை சக்தியினால் ஆக்கப்பெற்றதொன்று என்பதும் கொள்ளக்கூடியதேயாம். கடவுள் வழிபாடு சிந்தனை சக்தியினால் லாக்கப்பெற்றமையினால் கடவுள் இல்லை என்பாரும் உளர். அதுவுமல்லாமல் இச் சிந்தனை சக்தியின் பேதங்களுக்கேற்றபடி அமைத்துக்கொண்டதே பல்வேறு சமயங்களும் தோன்றலாயின.

அண்டத்திலுள்ள அத்தனையும் பிண்டத்தில் காணவேண்டியது இயற்கையின் பிரமாணமாகும். அதாவது உலக இயக்கங்களுக்கு அமைய மக்கள் தேக இயக்கங்கள் அமைந்து இயங்குவன என்பதாம். எனவே உலக இயக்கங்களுக்கும் மக்கள் தேக இயக்கங்களுக்கும் உள்ள இயற்கையான பொருத்தங்களை எந்தச் சமயம் எடுத்துக் காட்டுகின்றதோ அந்தச் சமயமே அனாதியான உண்மைச் சமயமாகும், இங்ஙனம் வரையறையாக எடுத்துக்காட்ட அமைந்தது இந்து சமயம் ஒன்றேயாம்.

சிந்தனை சக்தியினால் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட கடவுளை முகத்தின் கண்கொண்டு பார்க்கத் தவிப்பது மூடத்தனமேயாம். காரணம் சிந்தனைசக்தி எனும் மெய்யுணர்வினால் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட கடவுளை மெய்யுணர்வினாலேயே அநுபூதிமூலமாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டியதாகும். இதனைத்தான் திருமூல நாயனாரும் தமது திருமந்திரத்து 2944-ஆம் பாடலினால்

“முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கள்
அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே ஆனந்தம்
மகட்டுத் தாய்தன் மனாளனோடு ஆடிய
ககத்தைச் சொல்என்றால் சொல்வதும் எங்ஙனே”

எனவும் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

கடவுள் வழிபாட்டினால் நாம் பெற அமைந்தது அனுகிரகமேயாம். இவ்வனுகிரகங்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் எனும் பஞ்சகிருத்தியங்கள் மூலமாகவே பெற அமைந்தவையாகும். பஞ்சகிருத்தியங்களும் முறையே பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய பஞ்சபூதியங்களின் ஆதாரங்கொண்டே செயல்பட அமைந்துள்ளன. எனவே கடவுள் வழிபாடு பஞ்சபூதியங்களின் வழிபாடு என்பதும் பஞ்சபூதியங்களின் வழிபாடே கடவுள் வழிபாடு என்பதும் ஒன்றேயாம்.

.....“பரத்தை மறைப்பது பாரினில் பூதம், பரத்துள் மறைவதும் பாரினில் பூதமே” எனத் திருமூலநாயனார் தமது 2290ஆம் திருமந்திரத்தினால் புலப்படுத்தியுள்ளதும் காண்க.

பிருதுவி பூதியத்தை ஆள அமைந்தவர் வயிரவர் (கேடத்திரபாலர்), அப்பு பூதியத்தை ஆள அமைந்தவர் நாராயணன் (நாரம் — தண்ணீர்), தேயு பூதியத்தை ஆள அமைந்தவர் சூரியன் (அக்கினிமயமானவர்), வாயு பூதியத்தை ஆள அமைந்தவர் கணபதி (பிராணாயாமம்), ஆகாச பூதியத்தை ஆள அமைந்தவர் இறைவன் (சிவன்) எனத் தந்துள்ளதும் தெரிந்ததேயாம். இவற்றுள் சூரியன் அக்கினி மயமானவன். அக்கினிப் பொறிகளினாலானவரே முருகப் பெருமான். எனவே முருகப் பெருமான் தேயு பூதியக் கடவுளுமாவார். தேயு பூதியம் அழித்தல் எனும் கிருத்தி யத்தைத் தர அமைந்தது. அதாவது ஆன்மபரிபக்குவம் கொண்டு தகுதி யானவர்களைத் தெய்வீகபாகத்துள்ளும் அங்ஙனம் பரிபக்குவம் கொண் ளாதவர்களைத் தகுதியற்றவர்களாகக் கொண்டு உலக பாகத்துள்ளும் நிலைப்படுத்த அமைந்தது என்பதாம்.

அசுர குலத்தவர்களின் அக்கிரமங்களைப் போக்க அவதரித்த முருகப் பெருமான் பல அசுரர்களை அழித்தவரேயானாலும் அவ் அக்கிரமங்களுக் கெல்லாம் காரணகர்த்தாவாகிய சூரபத்மனை அங்ஙனம் அழிக்காது ஆட்கொண்டு தமது பணிக்கே அமர்த்திக்கொண்டனர். இதுவே முருக னின் நோக்கு ஆகும்.

இறைவன் தாமே அழியாவரம் கொடுத்தமையினால் சூரபத்மனது விஷயத்தில் தம்மால் எதுவும் சாதிக்க முடியாதநிலை ஏற்படலாயிற்று. அதே வேளையில் தம்மை நோக்கித் தவம்செய்யும் தேவர்களையும் சூர பத்மன் சிறையிலிட்டதிலிருந்து மீட்கவேண்டிய நிலையும் ஏற்படலா யிற்று. தாமோ உலகத்திற்குக் கர்த்தாவாகியவர். இந்த இக்கட்டான நிலையைத் தீர்த்துக்கொள்ளத் தம்மிலும் பார்க்க மேலான ஓர் முகூர்த்தம் காணவேண்டியவரானார். அங்ஙனம் இறைவனால் தருவிக்கப்பெற்ற முகூர்த்தமே இம்முருக முகூர்த்தமாகும். எனவே முருக முகூர்த்தம் இறைவனால் தம்மிலும் பார்க்க மேலான சிறப்புக்கொண்டதாக இறைவனாலேயே தருவிக்கப் பெற்ற தொன்றாகும். அதாவது முருக முகூர்த்தம் ஏனைய முகூர்த்தங்களிலும் பார்க்க முனைப்புகொண்ட தொன்றாகும்.

இதுவுமல்லாமல் இறைவனுக்கு அக்ஷரங்கள் 51 என்பது வேத ளிளக்கமாகும். இறைவனின் மூலமந்திரம் “நமசிவய” (பஞ்சாஷ்டரம்). இப்பஞ்சாஷ்டரங்களின் தனித்தனி எண்கணிதக் கூட்டுதொகையும்

51 ஆகவேண்டும். இது அமைவது எங்ஙனம் எனில் $n=9$; $m=11$; $s=4$; $v=15$; $y=12$. எனவே கூட்டுத்தொகையும் 51 ஆகின்றது. இறைவனே முருக அவதாரம்கொண்டமையினால் முருகனின் அட்சரத்தொகையும் 51 ஆகவேண்டும். முருகனின் மூலமந்திரம் “சரஹணபவ” (சடாக்ஷரம்). சடாக்ஷரத்தின் எண்கணிதக் கூட்டுத்தொகையும் 51 ஆகவேண்டும். எங்ஙனம் எனில் $s=4$; $r=13$; $h=2$; $ṅ=7$; $p=10$; $v=15$. இதுவும் கூட்டுத்தொகை 51 ஆகின்றது.

இறைவன் முருகன் ஆகியவை இரண்டினது அக்ஷரக் கூட்டுத்தொகைகளும் தனித்தனி 51 ஆக ஆயினும் அவைகளின் மூலமந்திரம் மட்டும் முறையே பஞ்சாக்ஷரம் என்றும், சடாக்ஷரம் என்றும் முறையே ஐந்தும் ஆறுமாக அமைந்துள்ளமை இறைவன் ஐந்து கிருத்தியங்களைக் கொண்டுள்ளமையும் முருகனே இவ்வைந்தினேடு ஆறாவது கிருத்தியத்துக் கொப்பான தொன்றையும் மேலாகக் கொண்டு நிகழ்பவன் என்பதும் இலகுவில் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதேயாம். இதுவே முருகனுக்கு முக்கிய முனைப்பினைக் கொடுக்க அமைந்ததாகும். இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த முருகப் பெருமானைப் போற்றி நிற்கும் மக்களாகிய நாம் எல்லோரும் அம்முருகன் முனைப்பினைப் போற்றாமலிருப்பதும் எங்ஙனே?

சுபம்!

“சுவாரகை”,
திருநெல்வேலி கிழக்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

க. இராமசுவாமி

வாழ்த்து

இறைபொறி ஐந்தி னோடு இமையவள் பொறியும் சேர்ந்து
அறுபொறி யாகக் கூடி அப்புவில் படிந்த போது

மறையவள் ஒன்று சேர்த்து மேனியும் ஒன்ற தாக்கி
உறவுகொள் பாலை யூட்ட உமையவள் சாரலான

கண்மணி முருக னுக்குக் கடமைதான் மூன்றதாச்சு
அண்ணலின் வேண்ட லுக்கு அசுரரை அழித்தல் ஒன்று

சீர்பொலி தேவர் தம்மைச் சிறையினால் மீட்டல் இரண்டு
ஏர்பெறு சூரன் தன்னை ஏற்றுஆட் கொள்ளல் மூன்று

மூன்றையும் ஒன்ற தான முகூர்த்தத்தில் முடிக்க எண்ணி
ஈன்றவள் கொடுத்த வேலைச் சான்றதாய் ஏற்றுக் கொண்டு

போர்க்களம் புகுந்து அங்கே பொருதவே எதிர்த்து வந்த
தாரதன் சிங்க னாதி அசுரரைத் தீர்த்துப் பின்னர்

அண்டிய சூர னுக்கு அறிவொளி ரூபங்காட்ட
மண்டியே சூர பத்மன் மாவதாய் தோற்றம் கொள்ள

மாவையும் மடிய வைத்து மார்பையும் கீண்டு அப்பால்
சேவைசெய் சிகண்டி யோடு சேவலு மாகக் கொண்டு

அம்மையின் ஆர்வம் பெற்ற அழகுறு முருகன் ஆங்கு
செம்மையாம் ஆட்டை விட்டுச் சிகண்டியி லேறிக் கொண்டு

கோழியைக் கொடியாய்க் கொண்ட குமரனின் பாத மான
தாழினை ஏற்றிப் போற்றும் தன்மைதான் என் தன் பேரே.

இதுவுமது

வெளிவந்து ஒளிபெற்று வளிபற்றி நீர்மூழ்கி
வழியுண்டு வலுப்பெற்று வினைகொண்ட வேல்பெற்று
களம்புக்கி ஒளிகாட்டிக் கடாட்சித்த வேல்முருகா
உளம்கொண்டு எனைஆளும் உமையாள்சார் மகனன்றே.

ஐஞ்சுமுகச் சேர்க்கையதாம் ஆறுமுகங் கொண்டவரே
வஞ்சமின்றி ஆட்கொள்ள வளமான வேல்கொண்டீர்
மஞ்ஞைமீது கண்டேன்என மஞ்ஞையதாய்க் கொண்டீரே
நெஞ்சிலுமை நினைவுகொண்டு நித்தியத்தைப் பெறுவோமால்

உமக்குநான் ஒன்றேயாம் எமக்குநீர் எல்லாங்காண்
தமக்குத்தாம் பெரிதென்பர் எமக்குநீரே பெரிதாகும்
மணக்கண்கொண்டு உமைநோக்கி மகிழ்ச்சிகொள்ளும் அடியேனை
சுணக்கமின்றி ஆட்கொள்வீர் சுப்பிரமணியப் பெருமானே.

வேண்டுகோள்

மானிடப் பிறவி மட்டுமே பகுத்தறிவைக்கொண்டுள்ளது. அங்ஙனம் மானிடராய்ப்பிறந்த நாம் எல்லோரும் இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ என்பதை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டியதும் எமது முதற் கடமையாகும். இறைமை எய்துவதே மக்கள் முடிபாகும். எனவே இவ் இறைமை எய்துவதற்கு நாம் நாமே எங்கள் எங்கள் ஆன்மாக்களைப் பரிபக்குவப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதற்காகவே சமயங்கள் யாவும் புராணங்கள், கற்பனைகள், கட்டளைகள் மூலம் பலதரப்பட்ட வழிகளை உணர்த்துவதாகும். இவற்றிற்கு எல்லாம் பல தரப்பட்ட கருத்துக்களை அவரவர் அறிவிற்கும் அனுபவத்திற்கும் எட்டியபடி மொழி பெயர்த்தும் தந்துள்ளார்கள்.

கருத்துக்கள் பலவாறாக இருந்தாலும் அக்கருத்துக்கள் மணிமந்திர அவுடதங்களுக்கு இலக்கான பஞ்சபூதியங்கள்; கோள்கள் எனும் கிரகங்களின் செயற்பாடுகள்; மனித தேக இயக்கங்களாகிய மூன்றிற்கும் பொருந்தியதாக அமைந்தனவாக வேண்டும் அன்றேல் அவ்விளக்கங்கள் பெலனற்றவைகளேயாகும்.

எனவேதான் அடியேனும் இம் மூன்று இயல்புகளுடன் இணைந்த கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்ட முற்பட்டமை என்பதாம். இன்னும் இன்னும் கருத்துக்கள் வெளிவர நேரிடினும் அவை இம்மூன்று தன்மைகளையும் ஒருங்கே கொண்டனவாயின் அக்கருத்துக்களும் விரும்பத்தக்கனவேயாம்.

வணக்கம்

வைத்தியகலாநிதி க. இராமசுவாமி

முருகனின் நோக்கு

இறைவனால் விடுவிக்கப் பெற்ற அக்கினிப் பொறிகள் தேயுபூதிய மயமானவை. பஞ்ச பூதியங்கள் ஆகாசம், வாயு, தேயு அப்பு, பிருதுவி என்ற அடுக்கின்படியே அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் தேயுபூதியம் நடுப் பூதியமாக அமைந்துள்ளது. தேயுபூதியத்திற்கு முன் உள்ள ஆகாசம், வாயு எனும் இரண்டு பூதியங்களும் தெய்வீகத் தன்மைக்கு ஆதாரமானவை. இவை சாத்வீக குணம் பொருந்தியவை. எனவே இவை ஆத்மீகப் பற்றுமானவை (spiritualitic)

தேயுபூதியத்திற்குப் பின் உள்ள அப்பு, பிருதுவி எனும் இரு பூதியங்களும் அசுரத்தன்மைக்கு ஆதாரமானவை. இவை தமோ குணம் பொருந்தியவை. இவை லௌகீகப்பற்றுமானவை. (materialitic)

தேயுபூதியமோ வென்றால் தெய்வீகத் தன்மைக்கும் அசுரத் தன்மைக்கும் இடையில் அமைந்ததாகும். இது ரஜோகுணம் பொருந்தியது. இது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஆதாரமாக அமைந்ததாகும். இது ஆன்ம பரிபக்குவத்தால் தகுந்தனவற்றை ஆன்மபாகத்துள்ளும்; தகாதனவற்றை உலகபாகத்துள்ளும் நிலைப்படுத்த ஏதுவானதாகும். இதுவே அழித்தல் ஆகும்.

இப்பேர்ப்பட்ட அக்கினிப் பொறிகள் ஆறும் ஒருங்கே கூடி ஆன்மீகப்பற்றுக்கு அமைந்த வாயு ஆகாசபூதிய பாகத்தினை நோக்காது உலகப் பற்றுக்கு அமைந்த அப்பு பிருதுவி பூதியங்களுக்கு அமைந்த சரவணப் பொய்கையை நோக்கி அங்கே உறைந்தமையால் அவ்வக்கினிப் பொறிகளின் முதல் நோக்கு அசுரபாகத்துள் அமைந்ததென்பதைக் காட்டுகின்றது. அதாவது ஆறு அக்கினிப்பொறிகளாலான முருகனின் முதல் நோக்கு அசுரபாகத்துள் அனுக்கிரகிக்க அமைந்ததேயாம்.

மகாபாரதப்போர் ஆரம்பிக்க முன்னரே கண்ணபிரானின் உதவியை நாடிப்போய்க் காவலிருந்த இருவருள் கண்ணனின் முதல் நோக்கு அர்ச்சுனன்பால் அமைந்தமையால் கண்ணனின் உதவி அர்ச்சுனனுக்கே கிடைக்கலாயிற்று.

இது போலவே முருகனின் முதல் நோக்கும் அசுர பாகத்துள் அமைந்தமையினால் முருகனின் அனுக்கிரகம் அசுரபாகத்திற்கே அனு கூலமாக அமையலாயிற்று. எங்ஙனம் எனில் தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிதாகிய நித்திய முருக சேவை அசுரகுலத் தலைவனான சூரபத்மனுக்கே கிடைத்தது என்பதாம். அதாவது தவம் மிக்காரைத்தாம் ஆட்கொள்வதே முருகனின் நோக்கு என்பதாம்.

தம்மை நோக்கிக் கடும் தவம் புரிந்து அழியாவரம் பெற்ற சூரபத்மனை எவராலும் அழிக்க முடியாது, அச்சூரபத்மன் ஆட்கொள்ளப்படவேண்டியவன் என்பதை இறைவன் ஏற்கனவே அறிந்தவருமாவர். தாமே கொடுத்த அழியா வரத்திற்கும் மேலான ஆட்கொள்ளலுக்குத் தம்மிலும் மேலான ஓர் முகூர்த்தமே நிகழவேண்டும் என்பதும் இறைவன் அறிந்ததேயாம். எனவே இறைவனால் நிகழ்த்தப் பெற்ற முகூர்த்தமே முருக முகூர்த்தமாகும். அதாவது இறைவனிலும் பார்க்க முருக முகூர்த்தம் மேலானதாக அவ் இறைவனே நிகழ்த்திக் கொண்டதொன்றாகும்.

இம் முருகமுகூர்த்தம் தம்மிலும் மேலான முனைப்புக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்றமையினால் இறைவன் தமது திருமுகங்கள் ஐந்தினது நெற்றிக்கண்களிலிருந்து தமது பாகமாகிய ஐந்து அக்கினிப் பொறிகளோடு தமக்கு ஆதாரமாகத் தம்மில் பாதிமாக அமைந்துள்ள இறைவியின் பாகத்து அரை அரைப் பங்கான அக்கினிப் பொறிகளையும் ஒரே பொறியாக்கி அதனை ஆரூவது பொறியாகவும் விடுக்கலானார். எனவே இறைவனின் பாகமாகிய ஐந்து அக்கினிப் பொறிகளின் தத்துவங்களையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ளதே இறைவியின் பங்கான ஆரூவது பொறியாகும். இந்த ஆரூவது பொறியும் வெளிவந்த பின்பே அகோரம் தாங்கொணாத இறைவி, இறைவனைப் பிரிந்து ஓட்டம் பிடித்தனர் என்பர். இறைவனின் பாகமாகிய ஐந்து பொறிகள் வெளி வருமட்டும் தாங்கிக் கொண்டிருந்த இறைவி ஆரூவது பொறி வெளிவந்தவுடன் ஓட்டம் பிடித்தமை ஆரூவது பொறி ஏனைய ஐந்து பொறிகளிலும் பார்க்க அதி அகோரம் கொண்டது என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது. எனவே இறைவியின் பாகமாகிய இந்த ஆரூவது பொறியே முருகனுக்கு அதிமுனைப்பைக் கொடுப்பதாகும். இதனாலே தான் அவ் அக்கினிப் பொறிகளின் விளைவாலான ஆறு குழந்தைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து ஒரே மேனியாக்கித் தமது திருமுலைப்பால் ஊட்டவும் முன்வந்துள்ளனர் இறைவி, எனவே முருகமுகூர்த்தம் இறைவியின் சாரலானதேயாம். அதாவது சூரபத்மனை ஆட்கொள்ளவந்தவர் முருகன் என்றாலும் சரி அல்லது முருகமுகூர்த்தத்திற்கு முனைப்பைக் கொடுக்க அமைந்த ஆரூவது பொறிக்கு இலக்கான இறைவி என்பதும் பொருந்தக் கூடியதேயாம். ஆட்கொள்ள வேண்டிய மார்க்கத்தை (Process) ப்புலப்படுத்த அமைந்த வேலானதும் இறைவியால் வழங்கப் பெற்ற மையினால் இறைவியின் சாரலாகவே முருகன் செயல்படலானார் என்பதும் பிழையாகாது.

ஆருவது முகத்தின் பெருமை

முருகனின் ஆருவது முகத்தை அதோமுகம் எனக் கருத்தறிவிப்பாரு முளர். அதோமுகம் என்பதால் கீழ் நோக்குமுகம் என்பதும் கருத்தாகும். கீழ்நோக்கு முகம் என ஒன்று ஏற்படுமிடத்தில் மேல் நோக்கு முகம் (ஊர்த்துவமுகம்) எனவும் ஒன்று அமையவே வேண்டும். முருகனில் அங்ஙனமும் கிடையா. அன்றியும் கீழ் நோக்குவது முகங்களுக்கு இலக்கணமுமாகாது.

முருகனது ஆறுமுகங்களுள்ளும் இறைவனின் பஞ்சகிருத்தியத்திற்கமைந்த ஐந்து முகங்களுக்குரிய ஐந்து சோடிக் கரங்களும் அவை அவையின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ற ஆயுத சின்னங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள ஆருவது முகத்திற்குரிய சோடிக்கரங்களே அபயவரதமளிக்கும் பாவனையில் உள்ளனவாகும். எனவே ஐந்து முகங்களிலும் பார்க்க ஆருவது முகமே மேலானதாகும். இத்தகைய ஆருவது முகத்தைக் கீழ் நோக்கு எனும் கருத்திற்கமைய அதோமுகம் எனக் கொள்வது முரணையாம்.

முருகன் அக்கினிப் பொறிகளினாலானவன். அக்கினி தேயு பூதிய அம்சம் கொண்டுள்ளது. அக்கினி எப்போதும் மேல்நோக்கி எரியும் இயல்பையுடையது. இது கீழ் நோக்கி எரியும் இயல்புடையதல்ல. எனவே முருகன் மேல் நோக்கு இயல்புக்கு அமைந்தவனேயன்றி கீழ் நோக்கு இயல்புக்கு அமையாதவன். ஆகவே முருகனது முகங்களுள் விசேஷமாகிய ஆருவது முகத்தினைக் கீழ் நோக்கு முகம் எனும் கருத்திற்கமைப்பது தோஷமேயாம்.

முருகன் சக்தி மயமானவன். சக்தியின் சாரலானவன்; சக்தியின் சாரமே “நாதம்”. நாதத்திற்கமைந்ததுவே “சேவல்”. சேவற் கொடியினை முருகன் தமது சிரசுக்கும் மேலாக உயர்த்திக் கொள்ள அமைந்ததும் முருகனின் ஆருவது முகத்தின் முனைப்பை மேலாகக் காட்டிக்கொள்வதேயாகும். எனவே முருகன் எந்த வகையிலும் “அதோ” பாக கருத்திற்கமையக் கீழ் நோக்கும் எதுவித அங்க அமைப்புக்களையும் கொண்டவனல்லன் என்பதாம்.

“ஐஞ்சமுகம் தோன்றில் ஆறுமுகம்தோன்றும்” என அருள்பெற்ற புலவர் நக்கிரர் காட்டியுள்ளார். அதாவது முருகனின் முதல் ஐந்து முகங்களும் தோன்றியமையினாலேதான் ஆருவது முகம் தோன்றலாயிற்று என்பதாகும். அதாவது பஞ்சகிருத்திய முகங்களின் ஐந்து தனித்

தனி அனுக்கிரகங்களோடு, அவை ஐந்தும் ஒருங்கே சேர்ந்ததின் விளைவினாலான ஆரூவது முகத்தின் அனுக்கிரகமும் சேர்ந்து செயல்படுவதாக உணர்த்தியுள்ளனர் என்பதாம். இதனையே அதேபாடனில் ஒரு கால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும் எனவும் தந்துள்ளனர். அதாவது முருகனை வேண்டுவோர்க்கு பஞ்சகிருத்திய அனுக்கிரகம் ஒரு பக்கமாகவும் இவ்வைந்தினது கூட்டுச் சேர்க்கையினாலான அனுக்கிரகம் மறுபக்கமாகவும் சேர்ந்து கிடைக்கப்பெறுவன என்பதாகும். ஏனைய தெய்வங்களை வழிபடும்போது ஒவ்வொரு பாங்கான அனுக்கிரகமே பெற அமைந்தன என்பதும் முருகனை வழிபடுவோர்க்கு இருபாங்கான அனுக்கிரகங்கள் பெற அமைவதாகப் புலப்படுத்தியுள்ளதாகும். உதாரணமாக நெய், பால், தயிர், தேன். சர்க்கரை ஆகிய இவை ஐந்தும் தனித்தனி ஒவ்வொரு ருசியைத் தருவன. இவை ஐந்தும் ஒருங்கே சேர்க்கப்பட்டும் பஞ்சாமிர்தமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கும்போது எவ்வகையான ருசி என வர்ணிக்க முடியாத ஓர் தனி ருசியைத் தருவது போலாகும். முருகனுக்குப் பஞ்சாமிர்தம் முக்கிய அபிஷேக பதார்த்தமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது இவ்விளக்கத்தை மேலும் தெளிவாக்குகின்றதல்லவா? பொழிப்பாகக் கூறுமிடத்து இம்மையில் முருகனை வழிபடுவோருக்கு இம்மைச்சுகமும், மறுமைச்சுகமும் கிடைக்கும் என்பதாம். இன்னும் நோக்குமிடத்து மயிலாகமட்டும் காண்கிறேன் என்ற குரபத்மனை இம்மைக்குரியதாக தமக்குக் கீழாக அமர்த்திக் கொண்டு மறுமைக்குரியதாகச் சேவலாகவும் கொண்டு தமக்கு மேலாக அமர்த்திக் கொண்டனர் என்பதும் விவேகமாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதேயாம்.

குரபத்மனது விஷயத்தில் இதனைக் கவனிப்போமாயின் உலகப் பற்றிற்கு அமைந்ததான அழியாவரம் மட்டும் கேட்டுக்கொண்ட குரபத்மனுக்கு அழியாவரம் கொடுத்ததுமல்லாமல் அவன் ஆன்மீகப்பற்றான ஆட்கொள்ளலும் பெறலானான். இதுவும் ஒன்று கேட்க இரண்டு கொடுக்கப்பட்டதை நிரூபிக்கின்றதேயாம். இதுமட்டுமல்ல மயிலாகமட்டும் வேண்டிக்கொண்ட குரபத்மனை மயிலும் சேவலுமாக அனுக்கிரகித்தமையும் இக்கருத்தினிற்கு அமைந்ததேயாம் எனவே முருகப்பெருமான் ஒருபாங்கான அனுக்கிரகம் வேண்டுவோருக்கு இருபாங்காக அனுக்கிரகிக்கும் தன்மைகொண்டுள்ளவர் என்பதும் பிரத்தியட்சமேயாம்.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் முருகப்பெருமானை “அருவம் உருவம், அனாதி, பலவு, ஒன்று, எனப் பஞ்சகிருத்திய நிலைகளையும் கூறிக் கடைசியில் இவ்வைந்தினையும் ஒருங்கே கொண்டதான பிரம்மத்தின் கிருத்தியத்தை ஒத்ததாக ஆரூவது நிலையைப் “பிரம்மாய்நின்றசோதி” எனப் போற்றிக்கொண்டனர். அதாவது முருகனுக்கு முனைப்பைக் கொடுக்க

அமைந்த ஆரூவது முகம் பிரமத்துக்கு ஒப்பானதெனப் புலப்படுத்தியுள்ளதாகும். அதாவது முருகனின் ஐந்து முகங்களின் செயற்பாடுகளையும் ஒருங்கே கொண்டதே ஆரூவது முகம். இது பிரம்மத்தின் தன்மைகொண்டுள்ளதென்பதே அவர் கருத்தாகும்.

அருணகிரிநாதரும் “ஏறுமயிலேறி விளையாடுமுகம் ஒன்றே” என்று பாடிய தமது திருப்புகழும் பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கு அமைந்த முருகனின் ஐந்து முகங்களைப்பற்றி முன் ஐந்து அடிகளாலும் எடுத்துக் காட்டி ஆரூவது அடியில் வள்ளியை மணம்புணர வந்த முகம்” என எடுத்துக் காட்டியது மல்லாமல் அந்த ஆரூவது முகமானதின் பொருளையும் அருளக்கேட்டுமுள்ளனர். இங்கே ஆரூவது முகத்தின் பெருமையை மேலாக எடுத்துக் காட்டுவதேயாம். அதாவது வள்ளி திருமணத்துள் பஞ்சகிருத்தியச் செயற்பாடுகள் ஐந்தும் ஒருங்கேகொண்டுள்ளன என்பதைப் புலப்படுத்தியுள்ளதாகும். எனவே வள்ளிதிருமணத்துள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தலாகிய ஐந்து செயற்பாடுகளோடு ஆரூவது செயற்பாடும் காணவேண்டும் — காண்போம்.

தமது விஸ்வரூபத்தைக் காட்டியமாத்திரத்தில் சூரபத்மனை அடிபணியவைத்த முருகனுக்குக் குறமகளாகிய வள்ளியை ஒரேதடவையில் பெறுவது சிரமமல்ல. அப்படியிருந்தும் பசிகொண்டவராகவும், தாகங்கொண்டவராகவும், வேங்கைமரமாகவும், கைவளையல்காரனாகவும், யானையின் மூலமாகவும் ஆக்கப்பண்ணி வள்ளியைக் கொண்டுள்ளனர். இவை முறையே பிருதுவி அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமாகிய ஐந்து பூதியங்களின் செயற்பாடுகளையும் புலப்படுத்தவேயாம். எங்ஙனம் எனில் படைத்தல் எனும் கிருத்தியத்திற்கு அமைந்த பூதியம், பிருதுவி. பிருதுவி உணவுப்பண்டங்களைத்தர அமைந்ததாகும். உணவே பசியைத் தீர்க்க அமைந்தது. எனவே முருகப்பெருமான் பசிகொண்டவராகப் பாசாங்கு செய்தமை இக்கருத்தினைப் புரியவைத்தற் பொருட்டேயாம்.

காத்தல் எனும் கிருத்தியத்திற்கு ஆதாரமான பூதியம் அப்பு. அப்பு என்பது தண்ணீர். தண்ணீரே தாகத்தைத் தீர்க்க அமைந்தது. எனவே முருகப் பெருமான் அடுத்தாற்போல் தாகம்கொண்டவராகப் பாசாங்கு செய்து காட்டியுள்ளனர் என்பதாம்.

அழித்தல் எனும் கிருத்தியத்திற்கு ஆதாரமான பூதியம் தேயு. தேயு வானது ஒளியைக்கொடுக்க அமைந்தது. ஒளியை ரூபமாகவே கொடுப்பதாகும். எனவே முருகப்பெருமான் வேங்கை மரமாக விளைந்து ஆன்ம

பரிபக்குவம் கொண்டமையால் வள்ளியின் கண்களுக்குப் புலப்படும் ரூபமாகவும், ஆன்மபரிபக்குவம் கொண்டில்லாத நம்பியரசனின் கண்களுக்குப் புலப்படாமலும் பாசாங்கு செய்யலானார் என்பதாம்.

அருளல் என்னும் கிருத்தியத்திற்கு ஆதாரமான பூதியம் வாயு. வாயுபூதியம் ஸ்பரிசத்தைக் கொடுக்க அமைந்ததாகும். இறைமை எய்தினார் ஸ்பரிசத்தினால் அனுக்கிரகிக்க வல்லவர். எனவே முருகப்பெருமான் வளையல் காரனாகப் பாசாங்கு பண்ணி வள்ளியின் கரங்களைப்பற்றி ஸ்பரிசித்து அனுக்கிரகித்தனர். இதுவுமல்லாமல் வள்ளியின் கரங்களைப் பற்றிப்பிடித்தது பாணிக்கிரகணம் செய்தும்கொண்டதாகும்.

மறைத்தல் எனும் கிருத்தியத்திற்கு ஆதாரமான பூதியம் ஆகாசம். ஆகாசபூதியம் பற்றற்ற நிலையைக் கொடுக்க அமைந்தது. வள்ளியை உலகவிவகாரங்கள் யாவையும் மறந்து முருகனைச் சரணடைவதே நோக்கமாகக்கொண்டு யானையின் பயத்தினால் அவ் வள்ளியை ஒடுங்க வைத்துத் தம்மை அடையவைத்தமையாகும்.

ஐந்து முகங்களின் அனுக்கிரகங்களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றதே ஆரூவது முகத்தின் அனுக்கிரகம் என்றமையால் வள்ளியை மணம் புரிந்த முகம் அப்பாடலில் ஆரூவது வரியாக இடம்பெற்றுள்ளது. இதன் பொருளை அருளக் கேட்டதும் இம் முகத்தின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டுவதற்கேயாம்.

ஐந்து கிருத்தியங்களுக்கு அமைந்த இறைவனே ஆரூவது கிருத்தியத்துக்கும் ஒப்பானதாக முருக அவதாரம் எடுக்கலானார். இதுவே முருக முகூர்த்தத்திற்கு மேலான முனைப்பைக் கொடுக்க அமைந்ததாகும்.

ஒரு அனுக்கிரகத்தை வேண்டுவோர்க்கு அவ் அனுக்கிரகத்தைக் கொடுப்பதுமல்லாமல் அங்ஙனம் வேண்டுவாரின் பரிபக்குவ நிலைக் கேற்றதான மேலதிக அனுக்கிரகத்தையும் கொடுக்கவல்லதான முருகனை ஏற்றி ஏற்றித் தொழுவோம் யாமே.

படைத்தலும் முருகனும்

படைத்தல் என்னும் கிருத்தியத்திற்கு ஆதாரமாக அமைந்த பூதியம் பிருதுவி. பிருதுவி என்பதால் மண் எனவும் பொருள்படும். உலகப் படைப்புகள் யாவும் மண்ணில் உறைபவை. எனவே பிருதுவி என்னும் பூதியம் படைத்தலுக்கு ஆதாரமாகவுள்ளதும் சரியேயாம்.

படைத்தல் தொழிலுக்கு அமைந்தவர் பிரம்மா. எங்கள் தேகத்தில் சுவாதிஷ்டான நிலையமே பிரமாவின் இருப்பிடமென இந்துசமய தத்துவம் தந்துள்ளது. இந்த ஸ்தானம் தொப்புளுக்கும் ஜனன உறுப்புக்குமிடையிலுள்ள பிரதேசமாகும். இந்த ஸ்தானத்துள்ளே அமைந்திருக்கும் முக்கிய உறுப்புக்களே சுக்கில சுரோணிதப் பைகளாகும். சுக்கில சுரோணிதங்களை உற்பத்திக்கு ஆதாரமானவை. எனவே இந்த ஸ்தானத்தைப் பிரமாவின் இருப்பிடமாகத் தந்துள்ளதும் இச் சூட்சுமக் கருத்தினைக் கொண்டுள்ளதேயாம்.

உற்பத்தி கொள்வனயாவும் அணு அணுவாக விளைந்தே உருப்பெற அமைந்துள்ளன. உருப்பெறுவதற்கு அவை ஒன்றுசேர்ந்து திரண்டு கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் இணைத்துத் திரளவைக்க அமைந்ததே நீராகும். நீரை அப்பு பூதியம் என்பர். எனவே அப்பு பூதியத்தின் அனுசரணையின்றிப் படைப்புக்கள் உருப்பெற முடியாதவையாகும். உற்பத்திக்கு இலக்கான சுக்கில சுரோணிதங்களுமே நீர்த்தன்மையாக அமைந்துள்ளதென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

படைத்தல் தொழிலுக்கு அமைந்த பிரம்மாவின் உற்பத்தியே, காத்தல் தொழிலுக்கு அமைந்த விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத் தாமரையிலிருந்து உதித்ததாகத் தரப்பட்டுள்ளதுமாம். படைத்தல் என்னும் தொழில் அப்பு பூதிய அனுசரணையை ஆதாரமாகப் பெற அமைந்தது என்பதை இது புலப்படுத்துவதாகும்.

பிரணவம் என்பதற்கு அழிவில்லாதது என்பதும் பொருளாகும். பிரணவமானது ஸ்தூலப்பிரணவமென்றும் சூக்குமப்பிரணவமென்றும் இரு பாங்காக அமைந்ததாகும். ஸ்தூலப் பிரணவத்திற்கு அமைந்ததே உடல். உடலானது சென்றதும் நின்றதும் வருவதுமாகிய தன்மைகளுக்கு இலக்காக அமைந்ததாகும். அதாவது பிறப்பதும், நிகழ்வதும் அழிவதுமாக மாறி மாறி இயங்கிக்கொள்வதாகும். எனவே இது படைத்தல் தொழிலுக்கு இன்றியமையாததாகும்.

சூக்குமப் பிரணவத்திற்கு அமைந்ததே ஆன்மா. ஆன்மா அழிவில்லாதது. எனவே ஆன்மாவானது படைத்தல் தொழிலுக்குள் அடங்காதது. எனவே படைத்தல் தொழிலுக்கு அமைந்த பிரமாவுக்கு சூக்குமப் பிரணவத்திற்கும் தொடர்பிலது. இக் கருத்தினை உலகிற்குப் புலப்படுத்துவதற்காகவே முருகப்பெருமான் பிரம்மாவிடம் பிரணவப் பொருள் கேட்டதாகவும், பிரம்மா பொருள் கூற முடியாமற் போனதும், இதற்குத் தண்டனையாக முருகப்பெருமானால் பிரம்மாவுக்குக் குட்டு விழுந்தது என்பார். பன்னிரு கரங்களைக்கொண்ட முருகப்பெருமான் எந்த எந்தக் கரத்தினால் பிரம்மாவின் எந்த எந்தச் சிரசில் குட்டினார் என்று எங்கேயாகுதல் சொன்னதே கிடையாது. எனவே இது தண்டனைக்குரிய குட்டு அல்ல. படைத்தல் தொழிலுக்கும் சூக்குமப் பிரணவத்திற்கும் தொடர்பு கிடையாது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் முருகனின் திருவிளையாட்டேயாம்.

படைப்புகள் யாவும் படைக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் இயங்குபவை அல்ல. அவை கருவில் வளர்ந்து சூக்குமப்பிரணவமாகிய ஆன்மாவின் தொடர்பைக் கொள்ளும் பருவமடைந்தபின்னரே இயக்கங் கொள்வனவாம். அதாவது வளரும் கருக்கள் கருப்பையில் அசைவுகொண்டு இயங்கத்தொடங்கும் பருவமே இப் பருவமாகும். வளரும் கருக்கள் இடைக்காலத்திலிருந்து அசையத்தொடங்குவதும் இக்காரணத்தினாலேயாம்.

இதுபோலவே இன்னும் ஓர் சந்தர்ப்பம் அறியக்கிடக்கின்றது. அதாவது இறைவனுக்கு ஐந்து சிரங்கள் அமைந்ததுபோலவே தனக்கும் ஐந்து சிரங்கள் அமைந்துள்ளபடியால் இறைவனுக்குத்தான் இளைத்தவனல்ல என்று பிரம்மா கர்வம்கொண்டமையால் பிரம்மாவின் ஓர் சிரசு மட்டும் கொய்யப்பட்டது என்பதும் ஓர் கூற்று. பஞ்சபூதியத் தன்மை வாய்ந்த பிரம்மாவின் ஐந்து சிரங்களுள் ஆகாசபூதியத்தன்மையான சிரசே கொய்யப்பட்டதென்பதும் நாம் அறியவேண்டியதாகும். அதாவது ஆன்மா ஈடேற்றத்திற்கமைந்த ஆகாசபூதியத் தன்மையான சிரசு என்பதால் இச்சிரசு சூக்குமப்பிரணவத்திற்குரிய அம்சமாகின்றது. மேலே காட்டப்பட்டதுபோல இவருக்கும் சூக்குமப்பிரணவத்திற்கும் படைத்தல் தொழிலுக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்கு எடுத்த இறைவனின் திருவிளையாட்டே இதுவுமாகும். கொய்யப்பட்ட சிரசை இறைவன் கையிலேந்திக்கொண்டமை எதற்கு? ஆன்மா கைங்கரியத்திற்குரிய சூக்குமப் பிரணவம் தனது கையில் தங்கியிருப்பதேஐழியப் பிரம்மாவுக்குரியது அல்ல என்பதைத் தெளியப்படுத்துவதேயாம்.

ஆலயங்கள் வழிபாட்டிற்காக அமைக்கப்பட்டன. உலகம்பூராவும் உள்ள ஆலயங்கள் மக்களால் விளைவிக்கப்பட்டன. ஆலயங்களில் நாம் எதையும் வெளிப்படையாகப் பெறுவதற்கில்லை. ஆலயங்கள் மூலம் வணங்குவதால் எம்மை நாம் பக்குவப்படுத்திக்கொள்வதே கடைசி முடிவாகும். பக்குவமடைவது ஆன்மாமூலமே ஒழியத் தேகத்தின் மூலமல்ல. ஆன்மசஞ்சாரம் சூக்கும்ப் பிரணவத்தைப் பொறுத்தமையால் அச் சூக்கும்ப் பிரணவத்தொடர்பு இல்லாத பிரம்மாவின் வழிபாடு தேவைஇலது. எனவேதான் உலகெங்கேயானாலும் பிரம்மாவுக்கு ஒரு சிறு ஆலயமாகுதல் ஆக்கும்படி வேதம் விதிக்கவில்லை என்பதுமாம்.

பிரம்மாவின் படைப்புக்கள் யாவும் பூமியிலுறைபவை. ஆகாசபூதியத்தன்மையை இமுந்தமையினால் பிரம்மாவினால் பூமியிலுறைபவைகளைக் காக்கவும் முடியாது. எனவேதான் பிரம்மாவின் சிரசைகொய்யும் பொருட்டு எடுத்த வயிரவமுகூர்த்தமாக நின்று இறைவனே பூமியைக் காக்கவும் அமைந்தனர். பூமியைச் சேத்திரம் என அழைப்பர் எனவே வயிரவமுகூர்த்தம் சேஷத்திரகாவலர் எனவும் கொள்ளப்படும். வயிரவமுகூர்த்தம் ஒருகரத்தில் கொய்யப்பட்ட சிரசையும் மறுகரத்தில் கொய்யும்பொருட்டுப் பாவித்த “டங்கம்” என்னும் கண்டகோடரியையும் ஏந்திக்கொள்வதும் இக் கருத்தினைப் புலப்படுத்துவதேயாம்.

பிருதுவி பூதியம் கந்தம் (மணம்) என்னும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. உலகில் மணமானது அனந்தம் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. உலகில் எத்தனை எத்தனை இனங்களுள் எத்தனை எத்தனை பிறவிகளுள்ளும் அத்தனை ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு தனிமணம் அமைந்துள்ளது. பிறவிக் கணக்கின்படி பார்க்குமிடத்து எண்பத்துநான்கு லெட்சயோனி பேதங்களுக்கும் தனித்தனி மணம் அமைத்துள்ளது. இம் மணங்களை எல்லாம் பகுத்துத் தனித்தனியாக உணர்ந்து பிரித்தறியக்கூடிய பிராணியே “நாய்” என்பதாம். இத்தன்மை உலகில் நாய்க்குலத்திற்கு மட்டுமே அமைந்ததாகும்.

எனவே அனந்தம் மணபேதங்களை உடைய பிறவிகள் யாவையும் தாங்கும் பூமியைப் பாதுகாக்க அமைந்த வயிரவமுகூர்த்தம், அம்மணபேதங்கள் அனைத்தையும் பகுத்தறிய வல்லதான நாயினைத் தமது வாகனமாகக்கொண்டு உலகிற்குப் புலப்படுத்துவதாகும். (இங்கே நாயினங்களை ஞானி என்று நிகண்டு பெயர்தந்துள்ளதையும் கவனிக்கவேண்டும்.)

காத்தலும் முருகனும்

உலகப் பிறப்புக்கள் யாவுக்கும் பஞ்சபூதியங்களே ஆதாரமாக உள்ளன. பிறப்புக்கள் யாவும் உடல் என்றும் உயிர் என்றும் இரு பாங்குகளைக் கொண்டுள்ளன. எனவே பஞ்சபூதியங்களும் உடற்பாகத்திற்கும் ஆன்ம பாகத்திற்குமென இருபாகங்களாக அமையவேண்டியதும் முறையேயாம். ஆகவே ஆகாசபூதியம் ஆன்ம பாகத்திற்கும், ஏனைய நான்கு பூதியங்களும் உடற்பாகத்திற்கும் ஆதாரமாக அமைந்து முள்ளன. இது உலக நடைமுறையில் அனுபவமாகக் காணக்கூடியதே யாம்.

உடலுக்கு அழிவு உண்டு. ஆன்மாவுக்கு அழிவு இல்லை. ஆன்மாவுக்கு ஆதாரமானது உடல் என்றமையினால், அவ் ஆன்மா பரிபக்குவம் பெறும் வரை உடல் பேணப்படவேண்டியதொன்றாகும். பேணுதலைக் காத்தல் என்பர். காத்தலுக்கு அமைந்த தெய்வத்தை நாராயணன் என்பர். நாரம் என்பது தண்ணீர். தண்ணீரில் சதா மிதந்துகொண்டுள்ளமையினால் இவரை நாராயணன் என்பர். எனவே காத்தலுக்குரிய பூதியம் தண்ணீரென்பதும் மிகவும் தெளிவாக உள்ளதாகும்.

ஒவ்வொரு புதுப்பொருட்களும் பல இதர பொருட்களின் சேர்க்கையினாலேயே ஆவன. அவை தண்ணீரின்றிச் சேர்க்கப்படுமாயின் அங்கே சேர்க்கப்பட்ட பொருட்களை மீண்டும் தனித்தனிப் பொருட்களாகப் பிரித்து எடுக்கவும் வழிவகைகள் உள. அதே சேர்க்கையானது தண்ணீரின் உதவிகொண்டு சேர்க்கப்படுமாயின் அப்புறம் அவ்வப் பொருட்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து எடுக்கமுடியாமல் போய்விடுவது இயல்பு. அதாவது தண்ணீரானது பிரிக்கமுடியாத இணைப்பினைக் கொடுத்து புதிய அம்சத்தைத் தரவல்லது என்பதாம்.

தண்ணீருக்குத் தாரை என்பதும் பெயராகும். பிரிக்கவொண்ணாத கிரியைகள் சகலவற்றிலும் தாரைவார்த்துத் தானம் செய்வதும் இக்கருத்தினைக்கொண்டுள்ளதேயாம்.

உற்ற நண்பர்கள், அன்பர்கள் உறவினர்கள் எமது இல்லங்கட்கு வந்தவிடத்து முதலில் பாணங்கள் பருகப்பரிமாறுவது தாரைவார்த்தலுக்கு ஒப்பானதென்பதும் பிழையாகாது. ஏன் விருந்து அளிக்கும்போதெல்லாம் முதலில் தண்ணீர் சமர்ப்பணம்செய்ய வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளதும் தெரிந்ததல்லவா? தாயானவள் பிள்ளைக்குப் பாலூட்டுவதும் இதற்கு ஒப்பானதேயாம். அதாவது உறவை வலுவிட்டுதற்கு முதல்தரமானது தண்ணீர்ப்பாகம் என்பதேயாம்.

முருக அவதாரத்திற்கு ஆதாரமான அக்கினிப்பொறிகள் வெளிப்பட்டதும் முதன்முதலில் அப்பு பூதியமான சரவணப் பொய்கையில் படிந்த மாத்திரத்தில் அவை பிரிக்கமுடியாத சேர்க்கையைப் பெற்றுவிட்டனவாகும். அதுவுமல்லாமல் ஆறு திருவுருவங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரே மேனியாக்கித் திருமுலைப்பாலையே முதலில் ஊட்டியமையும் இக்கருத்தினுக்கு அமைவானதேயாம். எனவே சக்தியின் திருமுலைப்பாலினால் தாரைவார்க்கப்பெற்ற முருக சேர்க்கை சக்திமயமானதென்பதும் தெட்டத்தெளிவாகும்.

தண்ணீரின் உதவிகொண்டு சேர்க்கப்படும் பல பொருட்களின் சேர்க்கையானது மீண்டும் தனிப் பொருட்களாகப் பிரிக்கமுடியாதநிலை மட்டுமல்லாது அவை தம் சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமான இயற்கைத் தன்மைகளிலும் மாறுபட்டுக்கொள்ளுகின்றன. அப்போது புதுவகையான இயற்கைத்தன்மைகளையும் பெறுகின்றன. இது தண்ணீருக்குரிய மேம்பாடாகும்.

ஆகாசம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதுவி என்ற வரிசைப்படியே முன்னுள்ள பூதியத்திலிருந்து பின்னுள்ள பூதியம் தோற்றியமையால் பின்னுள்ள பூதியம் தனக்கு முன்னுள்ள பூதியத்திற்கு அடக்கம்கொண்டதாக அமையவேண்டியதும் முறையேயாம். இவ்விதிக்கு இணங்க அப்பு பூதியம் தேயு பூதியத்துள் அடங்குவதாகவேண்டும். அதாவது அப்பு பூதியத் தன்மையைக் கொண்டுள்ள நாராயணன் தேயு பூதியத் தன்மையைக்கொண்டுள்ள முருகனுக்கு அடக்கம்கொண்டதாக அமைந்த வருமாவர்.

முருக அவதாரத்திற்கு ஆதாரமானவை அக்கினிப் பொறிகள். இவை உஷ்ணமயமானவை. உஷ்ணத்தைத்தர அமைந்தது தேயுபூதியம். உலகிற்கு தேயுபூதியத்தைத்தர அமைந்தது சூரியன். தேயுபூதியத்துள் அடக்கம் கொள்வது அப்பு பூதியம் என்பதற்கு இணங்கவே சூரியனின் ஒளி, அனல், பிரகாசம் இல்லாத நேரத்தில் கிருஷ்ணன் பிறக்க ஏதுவானார். இந்தவேளை இரவு 12 மணிநேரமாகும். இந்த இரவு 12 மணி நேரம் கருமைகொண்ட நேரமாகும். கருமை நிறத்தைக் கிருஷ்ண வர்ணமென்பர். எனவே கருமைநிறம் கொண்ட நேரம் பிறந்தமையினாலேதான் நாராயணனுக்கு கிருஷ்ணன் என்ற பெயருமாயிற்று. தேயுபூதியத்திற்கு இலக்கான முருகன் ஆலயங்களுள் ஆதிமூலத்திற்குப் பின்பக்கமாகச் சரிநேர்க் கோட்டில் கிருஷ்ணனைப் பிரதிஷ்டைபண்ணிக்கொள்வதும் இக் கருத்தினிற்கு அமைந்ததேயாம்.

இதைவிட விஷ்ணுவுக்கு ஆதாரமான தண்ணீரானது முருகனுக்கு ஆதாரமான வெப்பத்தினால் நீராவிமாகிக் கார்முகிலுமாகித் திரும்பவும் மழை நீராக மாறி மாறிச் செயற்பட்டு இயங்கிக்கொள்வது முருக

னுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் உள்ள தனி உறவைக்கொண்டுள்ளதாகும். எனவேதான் முருகனைக் காவும் மயிலின் தோகையிலுள்ள மயிலிறகுக் கண்ணை விஷ்ணு தமது கிரீடத்தில் சதா அணிந்துகொள்வதாகும். இம் மயிற் கண்களுள் சூரியனுக்குரிய ஏழு கதிர்களின் நிறங்களையும் ஒருங்கே காணலாம். இது தத்துவரீதியாக விளங்கக்கூடியதேயாம். அன்றியும் முருகனுக்கு ஆதாரமான அக்கினிப்பொறிகள் நாராயணனுக்கு ஆதாரமான தண்ணீரில் (சரவணப்பொய்கையில்) படியவந்தமை முருகனுக்கும் நாராயணனுக்குமுள்ள உறவினைப் பெலப்படுத்தியுள்ளதாம். ❀

* அன்றியும் உமையவள் சாரலான முருகனையும், உமையவளின் சகோதரர் எனக் கொள்ளும் நாராயணனையும் மாமன் மருமகன் எனப் பாராட்டிக்கொள்வதும், அவ்வுமையவள் கண்ணகை அம்மனாகத் தோன்றி அப்புழுதியமான சமுத்திர நீரில் திரிகொளுத்தி தேயுபூதியமான தீபம் எரியவும் (வற்றாப்பனை) அனுக்கிரகிக்கலானான் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதேயாம்.

அழித்தலும் முருகனும்

அழித்தல் என்பது ஒன்றும் இல்லாது ஒழித்து விடுதல் அல்ல. இது பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் மூன்றாவது கிருத்தியமாகும். அழித்தல் மூலம் ஒன்றுமில்லாது ஒழித்துவிடின் எஞ்சிய அருளல் மறைத்தலாகிய இரு கிருத்தியங்களும் நிகழ்வது எங்ஙனம்?

படைத்தல் காத்தல் ஆகிய இரு கிருத்தியங்களுக்கும் ஆதாரமாக அமைந்தன முறையே பிருதுவியும் அப்புவுமாகும். இவை தமோகுணம் பொருந்தியவை. தமோகுணம் அசுரத்தன்மைக்கு இலக்கானது. எனவே தமோகுணம் கொண்டுள்ள பிறவிகளுள் அவா, வெகுளி, அழுக்காறு போன்ற அசுரகுணங்கள் காண்பதும் இயல்பேயாம்.

இதேபோல அருளல் மறைத்தலாகிய இருகிருத்தியங்களுக்கும் ஆதாரமாக அமைந்தவை முறையே வாயுவும் ஆகாசமுமாகும். இவை சாத்வீக குணம் பொருந்தியவை. சாத்வீக குணம் தெய்வீகத்தன்மைக்கு இலக்கானது. எனவே சாத்வீக குணம் கொண்டுள்ள பிறவிகளுள் சாந்தம், சற்குணம், பொறுமை, அடக்கம், நீதி முதலிய தெய்வீக குணங்கள் காண்பதும் இயல்பேயாம்.

அழித்தலுக்கு ஆதாரமானது தேயுபூதியம். தேயுபூதியம் அசுர பாகத்திற்கும் தேவபாகத்திற்கும் நடுப்பாகமாக அமைந்துள்ளது. இது ரஜோகுணம் பொருந்தியது. இது ஆன்ம பரிபக்குவமடைந்தவர்களைத் தெய்வீகபாகத்துள்ளும் அங்ஙனம் ஆன்மபரிபக்குவம் அடையாதவர்களை அசுரபாகத்துள்ளும் அமர்த்திக்கொள்ளும் இயல்புடையதாகும். எனவே அழித்தல் என்பதால் நிலைப்படுத்தல் என்பதே பொருளாகும்.

இறைவனைப் போற்றிக்கொள்ளும் தேவர்களையே சிறையிலிட்ட அக்ரணை சூரபத்மனுக்குத் தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிதாகிய மேலான முருகபணி கிடைக்க நேர்ந்ததும் சூரபத்மனின் ஆன்ம பரிபக்குவத்தின் மேன்மையேயாகும். எனவே மக்களாகிய நாமும் ஆன்ம பரிபக்குவம் கொள்ளாமல் இறைவனை அடைய முடியாது என்பதைக் கருத்தில் வைத்து எங்கள் ஆன்ம பரிபக்குவத்திற்காகப் பாடுபடுவோமாக.

ஆன்மாவானது பரிபக்குவமடைந்து ஈடேற்றம் கொள்ளும்வரை, ஆன்மாவுக்கு ஆதாரமான உடலின் இயக்கம் இன்றியமையாததாகும். அதுவரை ஆன்மாவானது மாறிமாறிப் பிறவிகள் எடுக்க நேரிடும். எத்தனை பிறவிகளை எடுத்த போதிலும் மானிடப்பிறவி மூலமே ஆன்ம ஈடேற்றம் கொள்ளவும் முடியும். மானிடப் பிறவி மட்டும் பகுத்தறிவைக் கொண்டுள்ளதே இதற்குக் காரணமாகும். எனவே மானிடப் பிறவியிலேயே நாம் எல்லோரும் இப்பிறவிதப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ என்ற நினைவோடு எங்கள் எங்கள் ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு முயற்சிக்க வேண்டுவதும் மிகமிகக் கட்டாயமாகும். அன்றேல் மனித வாழ்வுபாமேயாம்.

உடலின் இயக்கம் உலகின் இயக்கத்திற்கு அமைவாகவே செயல்படுவதாகும். உடலின் செயற்பாட்டின் சீர்திருத்தத்திற்காகவே அனுஷ்டானங்கள் விரதங்கள் போன்றவை தரப்பட்டுள்ளன. இவ் அனுஷ்டானங்களும் பஞ்சபூதியங்களின் இயக்கங்களுக்கு இசையவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

உலக இயக்கம் 12 பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளதாகச் சோதிட நூல் தந்துள்ளது. மேடம் முதல் மீனம்வரை கொண்டுள்ள இயக்கங்களை மக்கள் சித்திரைமாதம் முதல் பங்குனி மாதம் வரையுள்ள செயற்பாடுகளாக அனுபவிப்பர். இவை ஒவ்வொன்றும் எங்கள் தேகத்தை 12 பாகங்களாக ஆளுபவையாகும். எங்ஙனம் எனில், மேடம்— தலை; இடபம்— முகம்; மிதுனம்— கழுத்து; கற்கடகம்— தோள்; சிங்கம்— மார்பு; கன்னி— விலா; துலாம்— முதுகு; வீருக்சிகம்— ஜனனஉறுப்பு; தனு— தொடை; மகரம்— முழங்கால், கும்பம்— கணுக்கால்; மீனம்— பாதம் என்றமுறைப்படி ஆளப்படுவனவாம்.

இவை ஆளப்படும் தன்மைகளைச் சின்னங்களால் புலப்படுத்தியுள்ளதுமாகும். இவற்றுள் ஐப்பசிமாதத்தை துலாமாசம் என்பர். துலாமாசத்திற்குச் சின்னமாகத் தரப்பட்டுள்ளதே “தராசு”. தராசு இருபக்க நிலைகளையும் சமன் தூக்கி நிலைப்படுத்தும் கருவியேயாம். எனவே இதற்கிணங்க ஐப்பசி மாதத்தில் மக்கள் தேகம் உலக இயக்கத்திற்கு ஒப்ப சமநிலைகொண்டு இயங்க வேண்டும். அதாவது ஆன்ம ஈடேற்றத்தின் பொருட்டு உடலைச் சமநிலையில் இயக்கிக் கொள்வதற்கு உகந்த மாசம் ஐப்பசியேயாம்.

நிலைப்படுத்தலுக்கு அமைந்த பூதியம் தேயு. தேயு பூதியத்தைத்தர அமைந்தது சூரியன். ஐப்பசி மாதத்தில் சூரியன் நீசம்பெறுவதென்பது சோதிட எச்சரிக்கை. இது இயல்பேயாம். ஐப்பசி மாதத்தில் எமது தேகத்து அக்கினிபாகங்கள் குறைவு கொள்வனவாகும். எனவே அவ் அக்கினிகள் தூண்டப் பெறல் வேண்டும். இவ் அக்கினி ஆறு பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளன. அவையே மூலாக்கினி, காமாக்கினி, உதாரக்கினி, ஐடராக்கினி, கமலாக்கினி, ஞானாக்கினி என்பன. இவை ஆறும் முறையே மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி ஆக்ஷை என்ற ஆறு ஆதாரங்களாலும் ஆளப்படுபவையாகும். இவை ஆறும் மூலாதாரத்திலிருந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறையே முதுகு வழியாக உச்சிவரை அமைந்துள்ளன. ஐப்பசிமாசத்திற்குரிய ஸ்தானம் முதுகு எனச் சோதிடநூல் தந்துள்ளதும்கவனிக்கத்தக்கதேயாம்.

அக்கினிப் பெலனைத்தர அமைந்த சூரியன் ஐப்பசி மாசத்தில் நீசம் பெறுவதனால் எங்கள் தேகத்துள் ஆறு ஆதாரங்களால் ஆளப்படும் ஆறு அக்கினிகளும் சீணம் பெறுவதும் இயல்பேயாம். எனவே ஐப்பசிமாதத்தில் இவ் அக்கினிகள் விசேடமாகத் தூண்டப்படவேண்டியவையாகும். இதனாலேதான் ஏனைய மாதங்களைக் காட்டிலும் ஐப்பசிமாதத்தில் மட்டும் கூடும் விரதங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரதங்களும் முக்கியமானது சஷ்டிவிரதமேயாம்.

இந்த ஆறு அக்கினிகளுள்ளும் உடம்பைப் பேண முக்கியமாக அமைந்தது உதராக்கினியாகும். இவ் உதராக்கினியின் ஸ்தானம் நாபியாகும். அமுதநிலைகளின் பூர்வபட்சத்து (சஷ்டி) ஆறாவது ஸ்தானமே நாபியாகும். எனவேதான் இவ் விரதமானது பூர்வபட்சப் பிரதமை முதல் சஷ்டிவரை நியமித்துத்தந்துள்ளதாகும்.

நீசம்பெறும் உதராக்கினி தூண்டப்படவேண்டும் என்றமையினால் இவ் விரதவேளைகளில் சூரியஉதயம் தொடக்கம் அஸ்தமனம்வரை எது வித உணவுகளும் உட்கொள்ளலாகாது என்பதும் விதிமுறையாகும். அங்ஙனம் தூண்டப்பெற்ற உதராக்கினியானது தீஷ்ணம்கொள்ள நேரிடாவண்ணம் பேணும்பொருட்டு சூரிய அஸ்தமனத்தின்மேல் ஸ்தானம் பண்ணி சீதளமான பானங்களை மிகச் சிறிய அளவில் உட்கொள்ளவும் விதிக்கப்பட்டுள்ளதாகும்.

சுருங்கக்கூறி விளங்கிக்கொள்ளின் உலக இயக்கத்திற்கு அமைய எங்கள் எங்கள் தேகங்களைச் சமநிலைகொண்டு இயங்கவைக்க அமைந்தவை இந்த ஆறு அக்கினிகளுமாகும். இவ் அக்கினிகளுக்கும் ஆதாரங்களுக்கும் இடையே உள்ள இயக்கங்களுக்கு ஒப்பானதே எங்கள் தேகத்திற்கும் அழித்தல் என்னும் கிருத்தியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பாகும்.

அருளலும் மறைத்தலும் அதனுள் முருகனும்

அருளல் என்பதால் உத்தரவுபண்ணல் எனப் பொருள்படும். அன்றி விழிப்போடிருத்தல் எனவும் பொருள்படும். எனவே அருளலினால் பெறும் உத்தரவை விழிப்போடிருந்து பேணிக்கொள்ளுதல் மேலானதாகும். அருளலுக்கு இலக்காக அமைந்த பூதியம் வாயு.

மறைத்தல் என்பதால் பற்று அறுத்தல் எனவும் பொருள்படும். அன்றி யாவையும் மறைத்தல் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். மறைத்தலுக்கு இலக்காக அமைந்த பூதியம் ஆகாசம். இவ் ஆகாசபூதியம் எதுவிதபற்றுமற்றது. எனவே இது மறைத்தலுக்கு மிகவும் சாத்தியமானது. இது தனித்து இயங்குவதில்லை. ஆகாசபூதியத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமாயின் வாயுமூலமாகவே அனுபவிக்க முடியும்.

ஆகாசபூதியம் வாயுபூதியத்துடன்மட்டும் இணைந்து இயங்க அமைந்தமை என்பது அருளலும் மறைத்தலும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து செயல்படுவன என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது.

உலகப்பற்றில் ஊறியிருந்த சூரபத்மன் ஒரேஒரு மாமரமாகவிளைந்த போது, அவனைச் சேவலும் மயிலும் என இரண்டுமாக ஆட்கொண்டு ஆன்மவியலுக்குள் முருகப்பெருமான் அமர்த்தியமை அருளல் மறைத்தலாகிய இரு கிருத்தியங்களும் ஒன்று சேர்ந்து இயங்குபவை என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துவதாகும்.

அன்றியும் சூரபத்மனை ஆட்கொள்ளவே முருகன் அவதரித்தனன் என்பதை இறைவி ஏற்கனவே அறிந்தவராவர். இதற்காகவே வேலும் வழங்கலானார். வேலும் இவ் இரு இணைப்பின் சூட்சுமத்தையே விளக்குவதாகும்.

சுருங்கக் கூறின் ஆட்கொள்ளப்படும் ஆன்மாக்கள் யாவும் இவ் இரு பாங்கான தன்மைகளுடாகவே ஆட்கொள்ளப்படுவன என்பதாம்.

சூரபத்மனை ஆட்கொள்வதற்கென இறைவனால் அவதரிக்கப்பட்ட முருகனுக்கு வேலாயுதத்தை இறைவி வழங்கியமைக்கும் ஓர் முக்கிய காரணம் காணவேண்டும். அதாவது வேலாயுதத்தின் பாவனை மூலமே ஆட்கொள்ளல் அமைவது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காகவே வேலாயுதமும் வழங்கப்பட்டதாகும். சூரபத்மன் இருபாங்காக ஆட்கொள்ளப்பட்டவகையுள் மயிலானது முருகனைக் காவும் பணியில் உத்தரவிடப்பட்டமையினால் இது அருளல் என்னும் கிருத்தியத்தின் செயற்பாட்டுக்கு அமைகின்றது.

சேவலானது யாவையும் மறந்து (மறைத்தல்) ஏகாந்தமாகத் தனது இயல்பின்படி கூவிக்கொண்டுகொடியாகப் பறந்துகொண்டுள்ளது. இது யாவையும் மறைத்தல் (மறத்தல்)என்னும் கிருத்தியத்தின் செயற்பாட்டுக்கு அமைகின்றது.

இவ்விரு செயற்பாடுகளையும் ஒருங்கே இணைந்து இயங்கவைக்க வல்லமைகொண்டதே முருக அவதாரத்தின் சிரேஷ்டமாகும். ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ள அமைந்த இறைவனே சூரபத்மனை ஆட்கொள்ளுவதற்கு முருகனை அமைத்தனன். முருகனே இறைவியால் வழங்கப்பட்ட வேலின் தத்துவமூலமாகவே சூரபத்மனை ஆட்கொண்டனன். சூரபத்மனை ஆட்கொள்ளவேண்டி இறைவனே முருக அவதாரம் கொண்டனன் ஆனாலும் இறைவியால் வழங்கப்பெற்ற வேலின் மூலமாகவே ஆட்கொண்டனன்.

ஆட்கொள்ளலானது அருளல் மறைத்தலாகிய இரு கிருத்தியங்களின் ஒருமைப்பாட்டினாலாக்கப்பெறுவது என்பதைப் புலப்படுத்தவே இரு விரிவுகளைக்கொண்டு விரிந்து ஒரு முனையில் ஒடுங்கும் வேலும் இங்கே நுளைவுபெற்றுள்ளதாகும். இதுவே அருளல் மறைத்தலுக்கும் முருகனுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்பதாம்.

பன்னிரு கரங்கள்

ஆறு குழந்தைகளையும் வாரி எடுத்து ஒரேமேனியாக்கியபோதிலும் அக் குழந்தைகளின் முகங்களையும் கரங்களையும் முறையே ஆறும் பன்னிரண்டுமாக அமைத்துக்கொண்டமைக்கும் ஓர் காரணம் இருக்கவே செய்யும்.

முகங்கள் கருணைகொண்டு அனுக்கிரகம் புரிய அமைந்துள்ளன. அனுக்கிரகங்களுக்கு ஏற்ற செயற்பாடுகளைப் புலப்படுத்தும் ஆயுதங்களைத் தாங்குவதே தெய்வங்களின்மேல் கரங்களாகும். சகல தெய்வங்களுக்கும் கீழ் கரங்கள் இரண்டும் அபயவரதம் அளிப்பதாக அமைவனவாகும். முருகனுக்கும் இருகரங்களும் அபயவரதம் கொடுக்க அமைந்துள்ளன. முருகனின் மேல் ஐந்துசோடி கரங்களும் வேறு வேறு ஆயுதங்களை தாங்கியதாகவே காட்சியளிக்கின்றன. அதாவது ஒவ்வொரு முக அனுக்கிரகத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு சோடிக்கரங்களும் ஒவ்வொருவித ஆயுதங்களைத் தாங்க அமைந்துள்ளன என்பதாம்.

“கருணைகூர் முகங்களாரும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு
ஒருதிரு முருகன்வந்து ஆங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய”

என்று கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் முருகனை விரிவுபடுத்தி உள்ளதும் நாம் அறிவோம்.

முருகனின் முதலாவது முகம் அருவமயமானது. ஐம்பொறிகளாலும் உணர முடியாததே அருவமாகும். பூதியங்களுள் அருவத்தன்மைகொண்டது ஆகாசபூதியமாகும். ஆகாசபூதியமயமானவனே இறைவன். இறைவனின் அனுக்கிரகத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு அமைந்த ஆயுதங்களே திரிகுலமும், வச்சிரமுமாகும். முருகனின் ஒரு சோடிக்கரங்கள் திரிகுலத்தையும் வச்சிரத்தையும் தாங்கிக்கொள்ளுகின்றதை நாம் நன்கு அவதானிக்கலாம். எனவே முருகனின் அருவமாகிய முகம் இறைவனின் பாங்கான அனுக்கிரகத்தைத்தர அமைந்தது என்பது நம் எல்லோராலும் நன்கு உணரக்கூடியதாகும். முருகனின் இரண்டாவது முகம் உருவமயமானது. இது ரூபத்தைக் கொடுக்கும் ஒளிமயமானது. இதற்குரிய பூதியம் தேயு. உலகிற்குத் தேயு பூதியத்தைத்தர அமைந்தவர் சூரியன். இவர் அக்கினிமயமானவர், இத்தன்மைகொண்ட சூரியனின் அனுக்கிரகச் செயற்பாட்டுக்கு அமைந்த ஆயுதங்கள் கத்தியும் கேடயமுமாகும். முருகனின் இரண்டாம் சோடிக்கரங்கள் கத்தியையும் கேடயத்தையும் தாங்கிக்கொள்ளுகின்றதை நாம் அவதானிக்கலாம். எனவே முருகனின் உருவமாகிய முகம் சூரியபகவானின் அனுக்கிரகத்தைத்தர அமைந்தது என்பது நம் எல்லோராலும் நன்கு உணரக்கூடியதாகும்.

முருகனின் மூன்றாவது முகம் அனாதிமயமானது. உலகத்தில் சகல சீவான்மாக்களாலும் அனுபவிக்க அனாதியாக அமைந்த பூதியம் வாயு. வாயுவைக் காற்று என்போம். சகல சீவான்மாக்களும் அனாதிமுதல்

அந்தம்வரை அனுபவிப்பதும் காற்றேயாம். காற்றின் தன்மையைப் புலப்படுத்த அமைந்தவரே கணபதி. கணபதி தெய்வத்தின் செயற்பாட்டுக்கு அமைந்த ஆயுதங்கள் பாசமும் அங்குசமுமாகும். முருகனின் மூன்றாம் சோடிக் கரங்கள் பாசத்தையும் அங்குசத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளுகின்றதை நாம் அவதானிக்கலாம். எனவே முருகனின் அனாதியாய்நின்ற முகம் கணபதியின் அனுக்கிரகத்தைத்தர அமைந்தது என்பதை நாம் எல்லோரும் நன்கு உணரக்கூடியதாகும்.

முருகனின் நான்காவது முகம் பலவாய் காணும் தன்மையது. உலக பூதியங்களுள் பலவாய்நின்று யாவையும் பேணிக்காக்க அமைந்தது அப்பு பூதியமாகும். அப்புவைத் தண்ணீர் என்பர். தண்ணீரில் சதா மிதந்துகொண்டிருப்பவர் விஷ்ணு. விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகச் செயற்பாட்டுக்கு அமைந்த ஆயுதங்கள் சங்கும் சக்கரமுமாகும். முருகனின் நான்காவது சோடிக் கரங்கள் சங்கையும் சக்கரத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளுகின்றதை நாம் அவதானிக்கலாம், எனவே முருகனின் பலவாகிய முகம் விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தைத்தர அமைந்தது என்பதும் நாம் எல்லோராலும் நன்கு உணரக்கூடியதாகும்.

முருகனின் ஐந்தாவது முகம் ஒன்றாய் நின்ற தன்மையதாகும். உலகத்தில் ஒன்றாய் நின்று யாவையும் தாங்கிக்கொள்ள அமைந்தது பூமி. பூமியைப் பரிபாலிக்க அமைந்தவர் வயிரவர். வயிரவரின் அனுக்கிரகச் செயற்பாட்டுக்கு அமைந்த ஆயுதங்கள் கபாலமும், கண்டகோடரியுமாகும். எனவே முருகனின் ஐந்தாவது சோடிக் கரங்கள் கபாலத்தையும், கண்டகோடரியையும் தாங்கிக்கொள்ளுகின்றதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆகவே முருகனின் ஒன்றாகிய முகம் வயிரவக்கடவுளின் அனுக்கிரகத்தைத்தர அமைந்தது என்பது நாம் எல்லோராலும் நன்கு உணரக்கூடியதாகும்.

முருகனின் ஆறாவது முகம் பிரமமாய்நின்ற தன்மையதாகும். பிரமம் என்பது இறைவனின் மேல்நிலையைக் குறிப்பதாகும். இறைவனின் ஐந்து கிருத்தியங்களாலாகும் அனுக்கிரகங்களும் ஒருங்கே சேர்ந்தகூட்டு அனுக்கிரக நிலையே இப்பிரம நிலையாகும். எனவேதான் முருகனின் ஆறாவது முகம் பிரம்மமாய்நின்ற முகமாகக் கொள்ளப்படுவதாகும். இந்த முகத்திற்குரிய சோடிக் கரங்கள் எதுவித ஆயுதங்களையும் தாங்குவதில்லை. ஐந்துவித அனுக்கிரகங்களையும் ஒன்று சேர்த்துத்தர அமைந்தமையே, இவ் இரு கரங்களும் அபய வரதங்களைத் தருவனவாக அமைந்துள்ளன. எனவே முருக வழிபாட்டினால் ஐந்து கிருத்திய அனுக்கிரகங்களோடு இவை ஐந்தினது சேர்க்கையாலான ஆறாவது கிருத்தியத்திற்கு ஒப்பான அனுக்கிரகத்தையும் பெறுவதற்கு ஏதுவாகின்றது என்பதும் தெளிவாக உணரக்கூடியதேயாம்.

வேலின் விளைவு

ஒரே நெட்டியாக மேலெழுந்து இரு அலகுகளாக விரிவு கொண்டு பின்பு படிப்படியாக ஒடுங்கி ஒரே முனையாக முடிவு பெறுவதே வேலின் அமைப்பாகும். ஒரே முனையாக ஒடுங்காவிடின் அது வேலாகாது. எனவே வேலின் முனையே அதி முக்கிய விளக்கம்தர அமைந்த அம்சமாகும்.

குரபத்மனை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டே முருக அவதாரம் ஏற்படலாயிற்று என்பதை இறைவி முன்னரே அறிந்தவளேயாம். அங்ஙனம் அறிந்து கொண்டு வேலினை வழங்கியது, வேலானது ஆட்கொள்ளும் பாவனைக்குகந்த ஓர் சின்னமேயொழிய யுத்தத்திற்குரிய ஆயுதமாக அமையாதது என்பதும் தெளிவானதாகும்.

யுத்தகளத்தில் கொல்லப்பட்ட அசுரர்கள் அனைவரும் முருகனின் அஸ்திரங்களினால் கொல்லப்பட்டனரே ஒழிய ஒருவராகுதல் வேலினால் கொல்லப்பட்டவரல்லர். குரபத்மன் மட்டும் வேலினால் தீண்டப்பெற்று ஆட்கொள்ளப்பட்டனன்.

இதுவுமல்லாமல் முருகனின் ஐந்து சோடிக்கரங்களும் பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கு அமைந்த ஐந்து தெய்வங்களுக்குரிய ஆயுதங்களைத் தாங்கிக்கொள்ள ஆரவது சோடிக்கரங்கள் அபயவரதம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது வேலினைத்தாங்குவதற்கு முருகனிடம் வேறு கரங்களுமே இல்லை. முருகன் எந்தக்கரத்தினாலாவது வேலினைத்தாங்கியவருமல்ல. தமது நெஞ்சுடன் சாய்த்துக் கொண்டவரேயாவர். கைகளினால் தீண்டப் பெறாதபடியால் வேலானது யுத்தத்திற்குரிய ஆயுதமாகாது. எனவே வேலானது ஞானமார்க்கத்தத்துவத்தை விளக்க அமைந்ததொன்றாகும்.

நெஞ்சு நினைவிற்குரியஸ்தானமாகும். நினைவினால் ஆக்கப்பெறுவதே அனுக்கிரகமாகும். வேலானது முருகனின் நெஞ்சோடு சாத்தப்பட்டமையால் முருகப்பெருமான் குரபத்மனை வேலின் மார்க்க வழியில் அனுக்கிரகித்து ஆட்கொள்ளலானார் என்பதாம்.

வேலானது நெஞ்சோடு மட்டும் சாய்த்துக் கொள்ளப்பட்டமையினால் வேலுக்கும் நெஞ்சிற்கும் இடையே உள்ள இணைப்புக்களையும் ஆராய்வதும் அவசியமே. நெஞ்சு சுவாசத்திற்குரிய ஸ்தானமாகும் சுவாசத்திற்கு அமைந்த உள்உறுப்பு நுரையீரலாகும். எனவே தான் நுரையீரலை சுவாசப்பை என்பர். இவை வலம் இடம் என

இரண்டு பாகங்களாகும். இவை இரண்டும் ஒருமித்தே சுவாசிப்பன. இவை ஒருமித்துச் சுவாசித்த போதிலும் இவற்றின் சுவாசம் மூக்கின் வழியாக இயங்கும் போது வலம் இடம் ஆகமாறிமாறியே இயங்குவன. இது இயல்பு. இம்மாற்றம் இரண்டு மணித்தியாலயத்திற்கு ஒருக்கால் மாறிக்கொள்வதும் இயல்பு. இம்மாற்றத்தை நாம் எம்முள்பரீட்சித்தும் கொள்ளலாம்

இங்ஙனம் மாறிமாறிப் போக்கும் வரத்துமாக இயங்குவதால் இம்மாற்றத்திற்குரிய சந்திப்புஸ்தானம் ஒன்று இருக்கவே செய்யும். இந்த ஸ்தானமே நெற்றிப்புருவ நடுமையமாகும். இதனையே லாடஸ் தானமென்பர். வலது மூக்கினால் இயங்கும் சுவாசத்தைப் பிங்கலை என்றும் இடதுமூக்கினால் இயங்கும் சுவாசத்தை இடகலை என்றும் இவை இரண்டும் இணங்கி இயங்குவதை சுழுமுனை என்றும் அழைப்பார்

ஆட்கொள்ளும் மார்க்கத்தைப் புலப்படுத்த அமைந்தது வேல். வேலுக்கு முக்கியபாகம் அதன் முனை. ஆட்கொள்ளலுக்கு அமைந்த சுவாசம் சுழு முனை. இடகலை பிங்கலையின் சந்திப்பே சுழுமுனை. இச்சந்திப்பினைச் சமகலை என்று கொள்ளாமல் சுழுமுனை என்று கொள்ளப்படுவதும் “முனை” என்ற பதத்தைக் கொண்டு வற்புறுத்தி வேலின் முனையை ஒப்பிடுவதற்கேயாம். அதாவது ஆட்கொள்ளலுக்கு அமைந்த வேலானது இருபாகங்களாக விரிவு கொண்டுபின் ஒருமுனையாக ஒடுங்குவது போலவே ஆட்கொள்ளலுக்கு ஆதாரமான சுவாசக் கலையும் இரு விரிவுகளைக் கொண்டு இயங்கி ஒரு முனையில் ஒடுங்குவதுமாம்: சுவாசத்திற்கு அமைந்த மூக்கு எனும் தேக உறுப்பு வேலின் விறுத்தத்திற்கு அமைந்ததும் இறைவன் படைப்பின் மேன்மையேயாம்.

சுவாச அப்பியாசத்தினால் சுழுமுனையில் சுவாசத்தை ஆக்கி அமைத்துக் கொண்டால் சமாதிரி நிலை எய்துவது சாத்தியமாகும். அங்ஙனம் வசப்படுத்திக்கொள்ளாத அனைவர்க்கும் மரணத் தறுவாயில் இயங்கிக் கொள்வதும் சுழுமுனையேயாம்.

வேலின் முனையானது சூரபத்மனைத் தீண்டிய மாத்திரத்தில் சூரபத்மன் மாமரமாக விளைந்ததுமல்லாமல் முருகனண்டையிலும் அணுகலானான். அதே வேலானது மாமரத்தைத் தீண்டியபோது மாமரம் இரு பிரிவுகளாகப் பெற்று ஒரு பிரிவு மயிலும் மறுபிரிவு சேவலுமாக விளையலாயின. எனவே மாமரம் சுழுமுனை நிலையைக் காட்டுவதாகவும், சேவலும் மயிலும் நாதவிந்துவாக இடகலை பிங்கலை எனக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளதாம்.

பிங்கலை கன்மத்திற்கு ஈடுபடுவதாகும். இடகலை ஞானத்திற்கு ஈடுபடுவதாகும். இவ்விரு ஈடுபாடுகளையும் கொண்டுள்ளதே மாமரமாம். அதாவது மாமரத்துள் கன்மம் ஞானமாகிய இரு தன்மைகளும்

அடங்கப்பெற்றுள்ளன என்பதாம். கன்மம் ஞானம் இரண்டுள்ளும் ஞானம் மேலானது என்றமையினால் மாமரத்தை ஞானவிருட்சம் என்றும் அதன் பழம் ஞானப்பழம் எனவும் கொள்ளப்படுவதாகும்.

கன்மவினைக்கு ஈடுபட்டமையால் மயிலைத்தன்னைக்காவும் பணியில் தனக்குக் கீழ்ப்பாகமாகவும், ஞானவினைக்கு ஈடுபட்டமையால் சேவலைப் பறந்து கூவிக்கொள்ளும் பாணியில் தனக்கு மேலாகவும் தாங்கிக் கொள்வதாக முருகன் காட்சியளிப்பதாம். கோழிஇனங்களுக்கு ஞானி என்ற நிகண்டுப் பெயருமுண்டு என்பதையும் ஞாபகப்படுத்துவோமாக.

பஞ்சபூதியங்களுள் பிருதுவி அப்பு ஆகிய முன் இரு பூதியங்களும் லௌகீகம் என்னும் உலக பாகத்திற்கும், வாயு ஆகாசம் என்னும் பின் இரு பூதியங்களும் ஆன்மீக பாகத்திற்கும் ஆதாரமாக அமைந்தவை. தேயு பூதியம் இவை இரண்டுக்கும் நடுப்பூதியமாக அமைந்து உலகப்பற்றிலிருந்து ஆன்மபரிபக்குவம் கொண்டோரை ஆன்மீகபாகத்திற்குள், அமைப்பதாகுமென முன்னமும் காட்டியுள்ளோம். இதற்காகவே ஆன்மீகப்பற்றான சகல கிரியைகள் நிகழ்த்தும் போதெல்லாம் மத்தியில் ஹோமம் என்னும் அக்கினி வளர்ப்பதாகும். அதாவது தூய நிலை மாற்றத்தைக் கொடுக்கவல்லது அக்கினி என்பதேயாம்.

அக்கினியானது எரியும்போது ஒருமுனையிலிருந்து மூண்டு விரிந்து சுடர்விட்டு மேலெழுந்து பின்பு குவிந்து ஒரே முனையாக ஒடுங்கி முடிவதை நாம் எல்லோரும் அவதானிக்க முடியும். அங்ஙனமே வேலானதும் ஒரே நெட்டியிலிருந்து விரிந்து மேலெழுந்து படிப்படியாக குவிந்து ஒடுங்கும் அமைப்பைக் கொண்டதும் அவதானிக்கக் கூடியதாம். எனவே முருக அவதாரத்திற்கு ஆதாரமான அக்கினியின் போக்கிற்கு ஒத்ததான வேலினை இறைவிவழங்கினார். இது இறைவியின் மாட்சிமையேயாம்.

அன்றியும் இடகலை பிங்கலை சுழுமுனைக்கொப்பான வேலின் அமைப்பிற்கு இணைய அக்கினியானதும் மூன்று தன்மைகளைக்கொண்டு எரிவதாகும். அதாவது அக்கினியானது எரியும்போது Blue Flame என்றும் Yellow Flame என்றும் Unburnt gas என்றும் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டு எரிவது என்பது தற்கால பெளதிகசாஸ்திர ஆய்வுமாகும். இந்து சமயம் காலாதி காலத்திற்கு முன்பே அக்கினி தேவன் மூன்று கரங்களையும் மூன்று கால்களையும் கொண்டுள்ளவன் எனத்தந்துள்ளது. இது இந்து சமயத்து மாபெரும் தத்துவங்களில் ஒன்றேயாம். சூரபத்மனை ஆட்கொள்ள அவதரித்த முருகன் வேலின் மூலமாகவே ஆட்கொண்டமையினால் வேலானது முருக முகூர்த்தத்துள்ளும் மேலான அனுக்கிரகமுடையதாகும்.

எனவே முருகவழிபாட்டுக்கு வேலாயுதத்தை அமைத்து வழிபட்டு வருவது விக்கிரக வழிபாட்டிலும் பார்க்க மேலான தத்துவ ரீதியானதாகும்.

மக்கள் தேக உள் உறுப்புகளுள் இருதயமே முக்கியமானதாகும். இருதயத்துடிப்புக் கருவில் வளரும்போது ஆரம்பித்து மரணத் தறுவாயில் ஓய்கின்றது. இந்தத் துடிப்பு எவ்விதம் யாரால் இயங்குகின்ற தென்பதும் அறிய வேண்டியதேயாம்.

இரத்தாசயத்துள் வலது பக்கம் காரிரத்தத்திற்கும் (Venous Blood) இடதுபக்கம் செவ்விரத்தத்திற்கும் உறைவிடமாகும். இவ் இருபக்கங் களையும் வலம் இடமாகப் பிரிக்கும் சவ்வுப்பாகம் ஒன்று (Septum). உண்டு. இச்சவ்வின் நடுப்பாகத்தில் ஓர் நுண்ணிய நரம்பு அமைந்துள்ளது இந்த நரம்புப் பாகம் தேகத்தில் வேறு எந்தப் பாகத்துடனும் தொடர்பு கொண்டதாக இல்லை. அந்தரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றது. இதனை ஆங்கிலத்தில் 'Bundle of His' என்பர். இதன் உருவம் சரியாக வேலின் அமைப்பையே கொண்டுள்ளது. இதனை நீக்கிவிட்டால் உடனே இரத்தாசயத் துடிப்பு நின்றவிடும். இதனைத் தூண்டிவிடுவதால் (Stimulate) இரத்தாசயம் மேலதிகமாகத் துடித்துக்கொள்ளும். எனவே இரத்தாசயத் துடிப்புக்கு இதுவே முக்கிய பொறுப்புடையதாகும்.

இரத்தாசயம் வலதுபக்கம் இடது பக்கமாகப் பிரிவுகொண்டு இயங்குவது என்றோம். இவ் இரு பாகங்களும் தம்முள் தாமே இரு அறைகளாகப் பிரிவு கொண்டுள்ளன. அதாவது வலது பக்கம் (Right Auricle, Right Ventricle) என்றும் இடது பக்கம் (Left Auricle, Left Ventricle) என்றும் அமைந்துள்ளன. வலது பக்கம் காரிரத்தைக்கொண்டு இயங்குவது கார் இரத்தம் கருமை நிறம் கொண்டதாகும். கார் இரத்தநிறத்திற்கு ஒப்பான கருமைநிறம் கொண்ட வள்ளிநாயகியை கார் இரத்தப்பக்கமான வலது பாகத்திலும் செவ்விரத்தத்திற்கு ஒப்பான செம்மைநிறம்கொண்ட தெய்வநாயகியை செவ்விரத்தப் பக்கமான இடதுபக்கத்திலும் அமர்த்திக்கொண்ட முருகனின் போக்கு போற்றுதற் குரியதல்லவா?

இரத்த ஓட்டத்தின்போது இரத்தமானது முதலில் (Right Auricle) என்னும் அறையுள் நுழைகின்றது. இந்த நுழைவுக்கு ஓர் கபாடம் உண்டு. இதனை முதலாம் கபாடம் என்போம். இந்த அறையுள் நுழைந்த காரிரத்தம் (Right Ventricle) எனும் இரண்டாம் அறையினுள் நுழைகின்றது. இந்த நுழைவுக்கு உரிய கபாடத்தை இரண்டாம் கபாடம் என்போம். இங்குள்ள கார் இரத்தம் சுவாசப்பைக்கு அனுப்பப்படுகின்றது. இதற்குரிய கபாடத்தை மூன்றாம் கபாடம் என்போம். இக்கார் இரத்தம் சுவாசப்பையில் சுத்தகரிக்கப்பட்டதும் செவ்விரத்தமாக மாறிச் சுவா

சப்பையிலிருந்து Left Auricle எனும் அறைக்குள் நுழைகின்றது. இதற்குரிய கபாடத்தை நான்காம் கபாடம் என்போம். இங்குள்ள செவ்விரத்தம் (Left Ventricle) எனும் அறைக்குள் பிரவேசிக்கின்றது. இதற்குரிய கபாடத்தை ஐந்தாம் கபாடம் என்போம். இங்கிருந்தே தேகத்திற்குச் செவ்விரத்தம் வினியோகிக்கப்படுகின்றது. எனவே இதற்குரிய கபாடம் ஆறாவது கபாடமாகும்.

கபாடம் என்பதால் கதவு எனப்பொருள்படும். கதவுகள் உள்ளும் வெளியும் போக்குவரத்துகளுக்கு அமைந்தன. இரத்தாசயக் கபாடங்கள் அவ்விதமன்று. அவை ஒருவழிப் போக்கினையேகொண்டு இயங்குவன.

தண்ணீர் இறைக்கும்போது பீலியில் இறைக்கப்பட்ட நீரானது பீலிமுனையில் தங்கித் தேங்கிய பின்னர் வாய்க்காலுள் நுழைவதாகும். இங்கே தேங்கிய தண்ணீர் வாய்க்கால் வழியோடுவதேஓழிய ஒருபோதும் பீலிவழியே திரும்பிப்பாய்வதில்லை. எனவே இந்த வாயிலைத் துலைமுகம் என்பர்.

இதுபோலவே கொல்வேலை செய்யும் பட்டடைகளில் துருத்தியினால் ஊதப்பெற்று வெளிவரும் காற்றும் ஒரு வழிப்போக்காக அக்கினி முகையில் வெளிவருவதே ஓழிய ஒருபோதும் துருத்திவழியே திரும்பிப் போவதில்லை. எனவே இந்த வாயிலை உலைமுகம் என்பர்.

இதுபோலவே கப்பல்கள், தோணிகள் தங்கிநின்று புறப்படும் பரப்பை துறைமுகம் என்பர். அதாவது ஒருவழிப் போக்குடைய வாயில்கள் எல்லாம் முகம் என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ளன என்பதாம். இரத்தாசயத்திலும் இதுபோல ஒருவழிப்போக்குடைய கபாடங்கள் ஆறும் ஆறுமுகங்களுக்கு ஒப்பாக அமைவனவாம்.

தெய்வங்கள் பற்றற்றவை அவற்றிற்கு உலகில் எதுவும் வேண்டிய தில்லை. அவை அனுக்கிரகத்தைக் கொடுக்கவே அமைந்துள்ளன. எனவே தெய்வங்களும் ஒருவழிப்போக்கினைக் கொண்டுள்ளவைகளே யாகும். முருகப்பெருமான் தமது ஆறுமுகங்களைக்கொண்டு ஒருவழிப் போக்காக அனுக்கிரகிக்க எவ்விதம் அமைந்தனரோ அவ்விதமாகவே இரத்தாசயமும் தனது ஆறுகபாடங்களைக்கொண்டு ஒருவழிப்போக்காக இரத்தச் செறிவைக்கொடுக்க அமைந்துள்ளது. அன்றியும் முருகப் பெருமான் தீண்டிக்கொள்ளாமல் நெஞ்சோடு சாத்திக் கொண்ட வேலின் மூலம் ஆட்கொள்ள அமைத்தனரோ அவ்விதமாகவே இரத்தாசயமும் தன் தொடர்பு இல்லாது தனக்குள் அமைந்த நரம்புப் பாகத்தின்மூலம் (Bundle of His) இயங்கிக் கொள்வதாகும். வேலானது முருகனின் நெஞ்சோடு சாத்திக்கொள்ளப்பட்டது மல்லாமல் அவ்வேலின் பாதம் முருகனின் இடதுபாகத்தில் ஊன்றப் பெற்று வலது பக்கத்துச் சாய்வாக

அமைந்துள்ளதும் குறிப்பாகக் கவனிக்கவேண்டியதொன்றாகும். மக்கள் தேகத்து இரத்தாசயமும் இடதுபக்கத்திலமைந்திருந்தாலும் அதன் கீழ்ப்பாகம் இடதுபக்கமாகவும் அதன் தலைப்பாகமானது வலது பக்கத்துச்சாய்வாகவே அமைந்துள்ளது. இது இயற்கை அமைப்பு. இந்த இரத்தாசயத்தை வலமிடமாகப் பிரிக்கும் சவ்வுப்பாகம் என்பதும் இரத்தாசயத்தின் கீழ்ப்பாகத்துக்கமைந்து அடிப்பாகம் இடதுபக்கமாகவும் தலைப்பாகம் வலதுபக்கமுமாகவே அமைவதாகும். இந்தச் சவ்வுப்பாகத்தில் ஒட்டுப்பட்டிருக்கும் நரம்புப்பாகமாகிய (Bindle of His) என்பதும் அடிப்பக்கம் இடது பக்கமும் தலைப்பக்கம் வலது பக்கமுமாக அமைவதே முறையாகும். இங்ஙனம் அமைப்புக்குவப்பான வேலும் இடதுபக்கம் ஊன்றப்பெற்று வலது பக்கச் சாய்வாக அமைத்துக் காட்டுவதும் இந்த நரம்புப் பாகத்திற்கும் வேலுக்குரிய உறவுத் தன்மையைப் புலப்படுத்துவது என்பதும் தெளிவானதாகும்.

இரத்தாசயம் இரத்தத்தோடு செயல்படுவதாகும். இரத்தத்தைக் குறிக்க அமைந்த கிரகம் செவ்வாய். செவ்வாய்க்கிரகத்திற்கு அமைந்த கிழமையும் செவ்வாய். இரத்தத்தில் காணப்படும் தோஷங்கள் யாவுக்கும் செவ்வாய்க்கிழமை விரதமே மேலானதாகும். எனவே செவ்வாய்கிழமை விரதம் முருகனுக்குரியதாக அமைந்துள்ளது. இரத்தாசயமும் முருகனும் ஒரே பாங்கில் செயல்படுவன என்பதும் மிக மிகத் தெளிவாக்கி உள்ளதாகும். அதாவது இவை இரண்டும் ஆறு முகங்களைக் கொண்டுள்ளதும். வலம்இடம் வள்ளி தெய்வயானைக் கொப்பாகக் கார் இரத்தம் செவ்விரத்தங்கள் அமைந்துள்ளதும், வலம் இடத்திற்குத் தொடர்பாக ஒட்டாமல் வேலின் ரூபத்தைக் கொண்ட Bundle of His என்னும் நரம்புப் பாகம் தீண்டப்பெறாமல் சாய்ந்து ஒட்டிக் கொண்டுள்ளதும், அண்டத்திலுள்ள முருகனே பிண்டத்துள் அமைந்த இரத்தாசயம் என்பதும் சரியே.

எனவே உலகிற்கு இருதயம் போன்றவர் முருகப்பெருமான் என்பதும் தேகத்திற்குள் முருகனை இரத்தாசயமாகக் கொள்வதும் பிழையாகாது என்பதாம். இரத்தாசயத்துள் அமைந்துள்ள நரம்புப்பாகத்தினால் வேலானது உணர்த்தப்படுவது என்றாலும் சரி அன்றி முருகப்பெருமான் நெஞ்சோடு சாத்திக்கொண்ட வேலினால் இரத்தாசயநரம்புப் பாகம் உணர்த்தப்படுவதென்பதும் ஒன்றேயாம். வேலின் விளைவுதான் என்னே?

சூரனும் சூதமும்

சூதம் என்பதால் மாமரம் எனவும் பொருள்படும். “மா” என்பதால் “அறிவு” என்றும்; “அழைத்தல்” என்றும் பொருள்படும். சூரபத்மன் மாமரமாகவினைய நேர்ந்தமை அறிவின் தன்மையைக் கொண்டதாகவோ அன்றி அழைத்தலின் தன்மையைக் கொண்டதாகவோ அன்றி இவ் இரு தன்மைகளையும் கொண்டதாகவோ அமையலாம்.

முருகப்பெருமானின் விஸ்வரூபத்தைக் கண்டு முருகன் பெருமையை உணர்ந்த சூரபத்மன் முருகனைப் போற்றியதின் மேல் மாமரமாக வினேந்தமை அழைத்தலின் தன்மை என்றும் கொள்ள இடமாகின்றது.

வண்ணி, கொன்றை, வில்லை, நெல்லி போன்ற பல விருட்சங்கள் இருந்தும் மாமரமாக வினேந்தமைக்கும் ஓர் முக்கிய காரணம் இருக்க வேண்டும்.

ஞானம் என்னும் அறிவின் மேம்பாட்டினால் மாம்பழப் போட்டியில் ஞானக்கொழுந்தன் எனும் கணபதியே பரிசினைத் தட்டிக்கொண்டனர். எனவே மாங்களியை ஞானப்பழம் என்றும் மாமரத்தை ஞானவிருட்சம் எனவும் அழைப்பர்.

உலகம் சுற்றிவர ஏற்பட்ட போட்டியில் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து விளங்குவதே உலகம் என்பதை கணபதி சுருக்கத்தில் விளங்க வைத்தவராவர். ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றுபடும் இடமே சந்ததி விருத்திக்கு ஏதுவாகும். எனவே மாங்களியானது சந்ததி விருத்திக்கும் இன்றியமையாதது என்பதும் சொல்லாமல் சொல்லியுள்ளதாகும். இது ஆயுர்வேதம் கண்ட உண்மையுமாகும்.

மாமரங்களுள் பல இனங்களுண்டு. அவை யாவும் இரு பெரும் பிரிவுகளுள் அடங்குபவை. ஒரு பிரிவானவை தாமாகவே தம்மினம் கொண்டு பெருகிக்கொள்வன. இவற்றைக் கொட்டைக்கன்றுகள் என்பர். மறுபிரிவானவைகளை நாமாகவே இனத்திற்கு இனம் மாறி மாறிக் கலந்து ஒட்டிப் பெருக்கிக் கொள்வனவாகும். இவற்றை ஒட்டுக் கன்றுகள் என்பர். கொட்டைக் கன்றுகளின் வித்துக்கள் முளைத்துத் தமது சந்ததியை விருத்திபண்ணிக்கொள்ள ஏதுவானவை. ஒட்டுக் கன்றுகள் தங்கள் வித்துக்களின் மூலம் தமது சந்ததியை விருத்திபண்ணிக் கொள்ள முடியாதவைகளாகும். இதற்குக் காரணம் கொட்டைக்கன்றுகளின் வித்துக்கள் தமக்குரிய நாதவிந்துச்சத்துக்களைத் தாமாகவே

கிரகித்துக்கொள்வன. இது இயற்கையான முறை. ஒட்டுக்கன்றுகளுக்கு நாமாகவே எமது விருப்பத்திற்கு அமைய இதர நாதவிந்துக்களாலான முறைகளைக்கொண்டு ஒட்டிவளர்ப்பதால் இது செயற்கை முறையாகின்றது. எனவே ஒட்டு மாங்கன்றுகளின் கனிகளினின்று சந்ததி விருத்தியை எதிர்பார்ப்பதும் பிழையேயாம்.

மாமரங்களின் நிழலிலோ அண்டையிலோ உள்ள செடி கொடிகள் விருத்தி கொள்வதில்லை. காரணம் மாமரம் தனக்குத் தேவையான சத்துக்களை அண்டையிலுள்ள செடிகொடிகளினின்றும் கிரகித்துக் கொள்வதாலேயாம். ஆனால் பூத்தும் காய்த்தும் கனிந்தும் வித்துக்களின்றிச் சந்திபெருக்க அமைந்த செடிகள் மாமர நிழலில் நன்கு பிரதிபலிக்க ஏதுவாகும். இங்ஙனம் அமைந்த செடிகளுள் ஒன்று அன்ஞசி. அன்ஞசிச்செடி பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்தும் வித்தின் மூலம் சந்ததி விருத்தி பண்ணுவதில்லையல்லவா? எனவேதான் இத்தகைய செடி கொடிகள் மாமரநிழலில் நன்கு பிரதிபலிக்க ஏதுவாகும்.

நாத விந்துக்களுக்கு இலக்கான இறைவன் இறைவியை அண்டி வலம் வந்த கணபதியின் விளக்கத்திற்கு நிகராகவே சூரபத்மனும் மாமரமாக விளைந்து முருகனை அண்டி விந்துவின் பாகம் மயிலாகவும் நாதத்தின் பாகம் சேவலாகவும் கொள்ளப்படலானான் என்பதும் தெளிவாக உணரக்கூடியதாகும்.

நேர்த்தியான மாங்கனிகளை அரியும்போது உள்ளே வண்டு இனங்கள் உயிரோடு இருப்பதையும் கவனித்திருக்கிறோம். ஏனைய கனிகளுள் அவ்விதம் காணுவதில்லை. மாங்கனிகள் நாத விந்துச் சத்துக்களை மிதமாகக் கொண்டுள்ளமையினாலேதான் அந்த நாதவிந்துச் சத்துக்களை மிதமாக அனுபவித்து அந்த வண்டுகள் அத்தனைய நாட்களும் உயிரோடு உள்ளே இருப்பனவாம்.

இந்துசமயக் கிரியைகள் யாவும் நாத விந்துக்களை மூலக்கருத்தாகக் கொண்டு நிகழ அமைந்துள்ளன. எனவேதான் இந்துசமயம் மாவிலைப் பிரயோகத்தை மூலப் பொருள்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டு கிரியைகளை இயக்குவனவாகும். மாவிலைகளுக்கு அவற்றின் காம்பு மூலமே இந்த நாத விந்துச் சத்துக்கள் கிரகிக்கப்படுவன, அவற்றை ஒடித்ததின்மேல் அந்த நாதவிந்துக் சத்துகள் காம்பு மூலம் வெளியேறப் படாமல் காத்தற் பொருட்டே அவற்றின் காம்புகள் மறைக்கப்பட்டும் மடக்கப்பட்டும் பாவனைக்கு ஏற்படலாகின்றன. அதாவது மாவிலைகளின் காம்புகள் மறைக்கப்படாமலோ மடக்கப்படாமலோ ஆகும் கிரியைகள் பயனற்றவைகளேயாகும். இச் சூட்சமக் கருத்துக்கள் யாவையும் கொண்டமையினாலேதான் சூரபத்மனும் மாமரமாக விளையலானான்.

வீரவாகுதேவரின் வலிமை

பின்னால் நடக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளை முன்னாடியே அறிந்துகொள்ள விரும்புவது உலகமக்களின் இயல்பாகும். உலக இயக்கங்களுக்கு ஆதாரமானவை கிரகங்கள். இக் கிரகங்களின் போக்குகளைக் கொண்டு கணித்துப் பின் நிகழப்போவனவை முன்னாடி அறிய அமைந்ததுவே சோதிடமாகும். இதை விட ஞான அறிவினால் சிந்தனைசக்தியை விருத்தி பண்ணிப்பின் நடக்கப்போகும் பலாபலன்களுக்கு ஏற்றபடி முன்னமே தயார் பண்ணிக் கொள்ளவும் உபாயங்களுண்டு. இதனைத் தூது என்பதும் சரியேயாம். “து” என்பது உயிர்மெய்க் குற்றெழுத்து “தூ” என்பது இதற்கு அடுத்த உயிர்மெய் நெட்டெழுத்து, இவ்விரண்டினுள் பின்னால் அமைந்த “தூ” என்னும் எழுத்தை முன்வைத்துக்கொண்டால் “தூது” என அமைகின்றது. அதாவது பின்னால் நடக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்றபடி முன்னாடியே காரியங்களைச் சிந்தனைசக்தியின் திறமையால் அமைத்துக்கொள்வதே தூதின் இலட்சணமாகும்.

பாரதப்போரில் பாண்டவர் கௌரவர் எனும் இரு பகுதியினருக்கும் உறவினரான கண்ணபிரானே தூது சென்றனர். அங்கே சமாதானம் ஏற்படாமல் எதிரிகள் அழிவு கொண்டனர்.

இராமர் இராவணன் போரில் இருபகுதியினருக்கும் உறவினரல்லாத அனுமான் தூதுசென்றும் எதிரிகள் அழியவே நேர்ந்ததாகும்.

சத்தியவானின் உயிருக்காக யமதர்மராஜனுடன் தூதுபேசிய சாவித்திரிதேவி பின்னாலாகும் நிகழ்ச்சிக்கு முன்னாடிக் குறிவைத்து யூக அறிவைக்கொண்டு புத்திரவரம் வேண்டி சத்தியவானின் உயிரை மீட்டனர் இது தூதின் வலிமையேயாம்.

இறைவனால் அழியாவரம் கொடுக்கப்பட்ட சூரபத்மனை எவராலும் அழிக்கமுடியாது என்பதும், சூரபத்மனை ஆட்கொள்ளவே தாம் அவதரித்ததென்பதையும் முன்னாடியே முருகன் தெரிந்தவரேயாம். அப்படித் தெரிந்தும் வீரவாகுதேவரைத் தூதுசொல்ல அனுப்பியதும் ஏனோ? ஆட்கொள்ளப்படப்போகும் சூரபத்மனை ஆட்கொள்ளப்படலுக்கு ஏற்ப ஞானரீதியில் பரிபக்குவப்படுத்திக் கொள்வதற்கேயாம்.

முருகப்பெருமான் தமது வீஸ்வரூபத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் சூரபத்மன் நல்லுணர்வு பெற்றுச் சரணடைவான் என்பதை முன்னமே அறியாதவரல்ல. அப்படித்தெரிந்தும் வீரவாகு தேவரைத் தூதுவராக அனுப்பவந்தது ஆத்மஞானம் கொள்ளக்கூடியதாகச் சூரபத்மனுக்கு ஞானஉபதேசம் செய்து அவனைப் பதப்படுத்திக் கொள்ளுதற் பொருட்டே

யாகும். அதாவது முறைமையான ஞானோபதேசம் செய்யவல்லமை கொண்டவர் வீரவாகு தேவர் என்பது முருகனால் நிதானிக்கப் பெற்றதாகும்.

தேவர் உலகில் நாரதர் இந்திரன் போன்ற பல தூதுவர் இருக்கக் கூடியதாக தனது தம்பியாகிய வீரவாகு தேவரை தூதுவராக அனுப்பியமை வீரவாகு தேவரின் ஞான அறிவின் மேன்மைக்குரியதேயாம். எனவே வீரவாகுதேவரின் அறிவின் மேன்மைக்குக் தாரணத்தையும் அறியலாம். முருக உற்பத்திக்கு ஆதாரமாக வெளிவந்த ஆறு அக்கினிப் பொறிகளின் அகோரம் தாங்காமல் இறைவி ஓடினள். ஓடிய வேகத்தினால் இறைவியின் காற்சிலம்பு தெறித்தது. அச்சிலம்பினுள் அமைந்த நவமணிகள் சிதறலாயின. இந்த நவமணிகள் ஒவ்வொன்றினுள்ளும் இறைவியின் சாயல்களைக் கண்ட இறைவன் காதல் கொண்டனர். இதன் பயனாக நவகன்னிகைகளும் கருவடைந்தனர். நவகன்னிகைகளும் நவவீரர்களை ஈன்றனர். நவரத்தினங்களுள் சிரேஷ்டமானது மாணிக்கம். இம்மாணிக்கத்தினின்று வெளிவந்த மாணிக்கவல்லி என்னும் கன்னிகையின் புதல்வரே வீரவாகு தேவராவார். இறைவனால் அருளப்பெற்ற முருக அவதாரத்திற்கு அடுத்தபடியாக அவதரித்தவர்களே இந்த நவவீரர்கள். எனவே இவர்கள் முருகனின் தம்பிமார்களேயாம். இவ்வீரர்களுள் தலைசிறந்தவரே வீரவாகுதேவர். “கடனறிந்து காலம் கருதி இடனறிந்து எண்ணி உரைப்பான்தலை” என்னும் 687-ஆவது குறளிற்கு அமைய தூது இலட்சுணம் கொண்டமையால் வீரவாகுதேவர் தூது செல்ல அமைக்கப்பட்டனர்.

சூரபத்மனின் பரிவாரங்கள் எல்லாம் முருகனின் பெருமை வலிமைகளை சூரபத்மனுக்கு எடுத்துக்காட்டிப் போருக்குப் போகவேண்டாம் என வேண்டியும் சூரபத்மன் செவிசாய்த்தவனல்ல. அங்ஙனம் திமிர் கொண்ட சூரபத்மன் முருகனின் விஸ்வரூபத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் முருகன் பெருமையை உணர்ந்தவனாகி “மால் அயன் தனக்கும் ஏனையவானவர் தமக்கும் மேலான மூர்த்தி என உணர்த்த வந்ததும் சூரபத்மனுக்கு வீரவாகுதேவர் தூதின்போது செய்த உபதேசத்தின் பயனேயாகும்.

அடுத்தது ஆட்டுக்கடாவில் அமர்ந்திருந்த முருகனைப் பார்த்து “கோலமாமஞ்ஞைமீது குலவிய குமரன் என்று வர்ணிக்கவந்ததும் தன்னை மயிலாகக் கொண்டு வாகனமாக அமைக்கும்படி முன்னாடி வேண்டிக்கொண்டதேயாம். இதற்கும் வீரவாகுதேவரின் ஞானோபதேசமே காரணமாகும். இதுவுமல்லாமல் ஏனைய மரங்களாக விளையாமல் மாமரமாக விளைந்து முருகனண்டை அணுகியதும் காரணம் கொண்டேயாம். இதனையும் அறிவோம்.

மாமரங்கள் தங்கள் தேவைக்கான சீவசத்துக்களைத் தங்கள் அண்டையி லிருக்கும் தாவரங்களினின்று கிரகித்துக் கொள்ளும் இயல்புடையன. எனவே சூரபத்மன் தானும் மாமரமாகவிளைந்து முருகனண்டை அணுகியதும் முருகனின் ஞான அறிவில் பங்கு கொண்டு கிரகிப்பதற்கே யாகும். இத்தகைய மதிநுட்ப விளக்கங்கள் யாவும் சூரபத்மனிடம் தூதுசென்ற வீரவாகு தேவரின் உபதேசத்தின் பயனேயாம். “மதி நுட்பம் நுலோடு உடையார்க்கு அதிநுட்பம்; யாவுள முன்நிற்பவை என்னும் 636ஆம் குறளுக்கு அமையக் கருத்துக் கொண்டவரே வீரவாகுதேவர் என்பதாம். இவ்வுணர்வே முருகப் பெருமான் வீரவாகு தேவரைத் தூது அனுப்பினர் என்பதாம்.

முருகனை வேண்டிநிற்கும் உலக மக்களுக்கும் முருகன் போக்கினைத் தெளிவாக உணர வைத்தற்கு அம்முருகனின் விளக்கங்களை நன்கு உணர்ந்தவரான வீரவாகு தேவரைப் பூவுலகிற்கு அனுப்பி முசுருந்தச் சக்கரவர்த்தியின் மகளை ஏற்றுச் சந்ததி வளர்க்க அமைத்தமையாகும். அங்ஙனம் தோன்றப் பெற்ற சந்ததியினரே செங்குந்த மக்களாகும். இவர்களே முருக விளக்கத்தை தீர்க்கமாகவும் தெளிவாகவும் உணர்ந்தவ ராவர். எனவேதான் மேலான முருகசேவைகளுக்கெல்லாம் இவர்களே அமர்த்தப் பெற்றவராவர். இது தெய்விக அமைப்பேயாகும்,

மயிலின் மாண்பு

சூரபத்மன் அசுரனேயானாலும் இறைவனை நோக்கிக் கடுந்தவம் செய்யவுமானான். இதுவுமல்லாமல் முருகனின் விஸ்வரூபத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் முருக முகூர்த்தத்தின் மேன்மையையும் பகுத்தறிய வல்ல வனுமானான். எனவேதான் சூரபத்மன் சேவலும் மயிலுமாகிய இரு ஆண் பறவைகளாக ஆட்கொள்ளப்படவுமாயினன். இவற்றுள் மயிலானது விந்துவென்றும் சேவலானது நாதமென்றும் கொள்ளப்படுவதும் தெரிந்ததேயாம்.

ஆண்மயிலானது தனது தோகையை விரித்து ஆடிக்கொண்டும் அதே வேளையில் தனது சிறகுகளால் நெஞ்சைத் தழுவி அசைத்துக் கொண்டு தனது இந்திரிய விளைவை விருத்தியாக்கி ஸ்கலிதம்செய்யும் இயல்பைக்கொண்டுள்ளது. சேவலும் அங்ஙனமே தனது சிறகுகளால் தனது நெஞ்சைத் தழுவி அடித்துக் கூவிக்கொண்டபின்னரே தனது இந்திரியஸ்கலிதம் செய்யும் இயல்பைக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய ஒத்த செயற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ள இருபறவைகளாகச் சூரபத்மன் ஆட்கொள்ளப்பட்டமையால் ஆட்கொள்ளலுக்கு இவ் இருவித செயற்பாடுகளும் இன்றியமையாத இணைப்புக்கொண்டதாகக் காணவேண்டும். எனவே மயிலின் மாண்பினை ஆராய்வோம்.

அவரவர்செய்த கண்மவினைக்கு ஈடாகவே பிறவிகள் எடுக்க நேரிடுவது இயல்பு. மானுடப் பிறவி மட்டுமே பகுத்தறிவைக் கொண்டுள்ளதாகும். பகுத்தறிவைக் கொண்டே ஞான விருத்தி கொள்ளமுடியும். ஞானவிருத்திபெற்றாலே ஒழிய இறைமை எய்த முடியாது. இறைமை எய்துவதையே ஆட்கொள்ளல் எனப்படும். எனவே கண்மவினையை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஆட்கொள்ளப்படுவதென்பதும் புலனாகின்றது.

முருகன் அக்கினிப் பொறிகளினாலானவன். அக்கினி உஷ்ணத்தையும் ஒளியையும் தரவல்லது. உலகிற்கு இவ்வுஷ்ணத்தையும் ஒளியையும் தர அமைந்தது சூரியன். எனவே அக்கினிமயமான முருகனுக்கும் அக்கினிமயமான சூரியனுக்கும் தொடர்புடையதாக அமையவேண்டும். முருகனது ஒருசோடிக் கரங்களில் சூரியபகவானுக்குரிய ஆயுதங்களான கத்தியும் கேடயமும் தாங்கியதாகக் காட்சியளிப்பதும் இவ்வுறவினைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

சூரியவெப்பத்தினால் பூமியிலிருந்து நீராவியாக மேலெழுந்த வியர்வை அரும்புகளின் (Water Molecules) கூட்டங்களை முகில் என்பர். இம் முகிலானது வாயு எனும் காற்றினால் ஒதுக்கப்பட்டு ஒன்றுசேர்ந்து சூரியனை மறைக்கும்போது தென்படும் நிழலைக் கார்முகில் என்பர்.

சூரியனின் கதிர் அலைகள் இக் கார்முகிலை ஊடுருவிக்கொண்டு பூமியை நோக்கிவந்து செறியும்போது இக் கதிர்அலைகள் பிரத்தியேகமான குணங்களைத் தர அமைந்தவையாகும். இப் பிரத்தியேகமான தன்மைகளை மிகவும் உணர்வோடு அனுபவிக்க அமைந்த பிராணியே மயிலாகும். இப்பிராணி ஒன்றேதான் கார்முகில் கதிர் அலைகளை ஆகர்ஷிப்பதில் மேன்மைவாய்ந்ததாகும். மயிலின் ஒவ்வொரு தோகையிலும் கார் கலந்த சூரியக்கதிர்களுக்கு ஒப்பான வர்ணங்களையும் நாம் அவதானிக்கலாம். கார்முகிலின் தன்மைக்கு மயிலின் தன்மைக்குமுள்ள ஒற்றுமைத் தொடர்பினை

“தடக்கொற்ற வேண்மயி லேஇடர் திரத் தனிவிடிஸ்நீ
வடக்கில் கிரிக்கப் புறத்துநின் தோகையின் வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்தும் கதிர்க்கப் புறத்தும் கனகசகரத்
திடற்கப் புறத்தும் திசைக்கப் புறத்தும் திரிகுவையே.”

என அருணகிரிநாதர் புலப்படுத்தியுள்ளதும் காண்க.

மக்கள் தேகவளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத ஏழு கோளங்கள் மக்கள் தேகத்துள் அமைந்துள்ளன. அவை சிரசின் அமிர்தஸ்தானத்தில் ஒன்றும் (Pineal gland), நெற்றிபின் லாடஸ்தானத்தில் ஒன்றும் (Pituitary gland), கண்டத்தில் இரண்டும் (Thyroid and Para Thyroid glands), நெஞ்சுக்குழிக்குள் ஒன்றும் (Thymus gland), குண்டிக்காய்களின் மேலுச்சியில் ஒவ்வொன்றும் (Supra renal glands), ஜெனன உறுப்புப் பாகத்துள் ஆண்களுக்கு விதை (Testicles) என்றும் பெண்களுக்கு சினை (Ovarian glands) எனவும் அமைந்துள்ளன. கார்முகிலினூடாக வரும் இச் சூரியக் கதிர் அலைகள் ஏழும் இந்த ஏழு கோளங்களுக்கும் ஆதாரமளிப்பானவாகும். இவ் ஏழு கோளங்களும் சீர்குலையாதிருக்கும்வரை தேகம் மேலான சுகநிலை கொண்டு இயங்குவதாம். இவை சீர்குலைய நேரிடில் (Unproportionate functioning) நம்பிக்கையீனம், நிதானமின்மை, பேராசை, மௌட்டீகம், அழுக்காறு, கேர்ழைத்தனம், சந்ததிவிருத்தியீனம் முதலிய குணங்கள் காணப்படுவதும் இயல்பு. கார்முகிலினூடாக வரும் கதிர் அலைகளின் செறிவை உன்னதமாக அனுபவிப்பதனால் மயில்களுக்கு இச் சீர்குலைவு ஏற்படுவதில்லை. எனவே மயிலினிடம் மேற்படி தூர்க்குணம் காணப்படுவதுமில்லை. இவ் ஆகர்ஷிப்பின் பலபலனாகவே மயில்கள் உடலுறவின்றி ஆண்மயிலானது தோகை விரித்து ஆடக்கொண்டு விந்து எனும் இந்திரியத்தை வெளிப்படுத்த பெண்மயிலானது அதனைப் பொறுக்கி உட்கொண்டு கருவடைந்து முட்டையிட்டுச் சந்ததி விருத்திபண்ணிக்கொள்ள ஏதுவாயுள்ளதாம்.

கார்முகிலைக்கண்ட நேரமெல்லாம் ஆண்மயில்கள் தோகை விரித்து ஆடிக்கொள்வது இந்திரிய ஸ்கலிதத்திற்கேயாம். அதாவது கார்முகில் செறிவு இன்றி மயில்கள் ஆடுவதுமில்லை, அக்கார்முகிலைக் கண்டபோ

தெல்லாம் அங்ஙனம் ஆடாமல் விடுவதுமில்லை என்பதும் அவதானிக்கக் கூடியதேயாம்.

கார்முகில் செறிவு என்னும் கன்மங் காரணமாகத் தூண்டப்பெற்று இயங்கும் தன்மை கொண்டதால் மயிலானது கன்மவினைக்கு ஈடான பறவை என்பதும் தெட்டத்தெளிவாக உள்ளதாம். கன்மவினையை ஆங்கிலத்தில் (Motor Reflex) என்பதும் சரியேயாம்.

தோல் என்னும் சர்மத்தினால் உணர அமைந்த புலன் ஸ்பரிசுமாகும். ஸ்பரிசம், வாயு பூதியத்தின் தன்மையாகும். ஸ்பரிசத்தினால் மேம்பாடு கொண்டது மயில். எனவே மயிலானது வாயுபூதியத்தை ஆளுவதென்பதும் முறையேயாம்,

வாயுபூதியத்தை மேலாகச் சுவாசிக்க அமைந்தவை சர்ப்பங்கள். இதனாலேதான் சர்ப்பங்களை வாசுகி என்பர். முருகனைக் காவும் மயிலில் பாதங்களுள்ளும் மூக்கிலும் சர்ப்பங்கள் அமைத்துக் காட்சிதருவதும் மயிலின் கன்மத்துக்கீடான காட்சியேயாம். சுருக்கமாகக் கூறின் உலகிற்கு அக்கினிமயமான சூரிய வெப்பத்தினால் அகர்ஷிக்கப்பட்ட நீர்விக் கூட்டமாகிய முகில்களை ஊடுருவிக்கொண்டு மறுபடியும் பூமியை நோக்கி வரும் கார்முகில் கதிர்களின் செறிவை உன்னதமாக அனுபவிக்க அமைந்தமையினால் மயிலானது உடலுறவின்றி சந்ததி விருத்திபண்ணும் தன்மைவாய்ந்ததாகும். இது மயிலுக்கு மட்டும் அமைந்த மாண்பேயாகும்.

ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகக்கொண்டு போர்க்களத்தில் எழுந்தருளிய முருகனின் விஸ்வரூபத்தைக் கண்டு அம்முருகனின் மேன்மையை உணர்ந்த சூரபத்மன் தன்னை ஆட்கொள்ளமுன்னரே “கோலமா மஞ்ஞைமீது குலவிய குமர”னாகக் காணுவதாகப் புலம்பியதும், தன்னை மயிலாக ஆட்கொள்ள வேண்டிக் கொண்டமையாகும். அதாவது உணர்வினால் மேம்பட்ட மயிலுக்கு ஒப்பாகத் தானும் முருகனை உணர்ந்தும் முருகனின் அனுக்கிரகத்தை ஆகார்ஷிக்கும் நிலையை உணர்ந்திக் காட்டியதேயாகும். எனவே முருகனின் கீழ் வாகனமாக அமைந்து முருகனைக் காவும் பணியில் ஈடுபடவேண்டியுள்ளான்.

இந்த இடத்தில் சூரபத்மன் சேவலைப்பற்றி யாதும் சிந்தித்ததாக இல்லை. எனினும் ஆட்கொள்ளலுக்கு கன்மம் ஞானம் எனும் இருபாங்கான செயற்பாடுகளின்றி அமையாததனால் கன்மத்துக்கு ஈடாக மயிலாகவும் ஞானத்திற்கு ஈடாகச் சேவலாகவும் ஆட்கொள்ளப்படவானான் என்பதாம். எனவே சேவலின் செழிப்பையும் ஆராய்வோமாக.

சேவலின் செழிப்பு

மயிலை விந்து என்பது போலவே சேவலை நாதம் என்பர். நாதம் என்பதால் சப்தம் என்னும் ஒலி எனவும் அமையும். முருகப் பெருமான் சேவலைக் கூவும் நிலையில் கொடியாகக் கொண்டுள்ளமை ஒலியைக் கொண்டுள்ள நாதத்திற்கு அமைந்தது சேவல் என்பதைக் குறிப்பதாகும்.

சேவல்கள் கூவும் பருவம் எய்தாமல் இந்திரியவிரயத்திற்கு ஆளாவ தில்லை. அங்ஙனம் கூவும் போதெல்லாம் சிறகு அடித்துக்கொள்வதும் இயல்பேயாம். எனவே இந்திரிய விளைவுக்குச் சிறகடிப்பு முக்கியமாகின்றது.

சேவல்கள் கார் முகில் போன்ற பிறகாரணங்களால் தூண்டப் பெறாமல் தாமாகவே தத்தம் இந்திரிய விளைவினைத் தாமே தாம் தூண்டிக்கொள்ளும் இயல்பினைக்கொண்டுள்ளன. அதாவது சேவல்கள் நாள் ஒன்றுக்குப் பல தடவைகள் களைப்புறாமல் போகம்பண்ணிக் கொள்ள அமைந்துள்ளன என்பதாம். அங்ஙனம் களைப்புற நேரிடின் தங்கள் தங்கள் சிறகுகளால் தங்கள் தங்கள் மார்பினைத் தழுவி அடித்துக்கொண்டு செயல்படுவன. மார்பினை நோக்கிச் சிறகடித்துக் கொள்வதால் மார்புஸ்தானமானது இந்திரிய உற்பத்திக்கு இசைவு கொண்டதாக அமைந்ததாக வேண்டும்.

சேவல்கள் அடிக்கடி சேர்கைகொண்டு இந்திரியக் குறைவு ஏற்படும் போது தத்தம் இறகுகளால் தத்தம் நெஞ்சைத் தழுவி அடித்துப் புது இந்திரியம் பேணப்பட்ட தங்கள் அடுத்த ஆயத்தத்தைக் கூவிக் காட்டுவன என்பதாம். சேவல்களின் போக்குகளை உற்றுக்கவனிக்கின் இதன் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

“குத்திக்கெட்டது பல்லு குடைந்து கெட்டது காது
தட்டிக் கெட்டது வயிறு, தட்டாமல் கெட்டது நெஞ்சு”
என்பது ஓர் சுகாதாரப் பழமொழியாகும்.

உயிரினங்களின் வளர்ச்சிக்கு அவற்றின் தேகத்துள் ஏழு முக்கிய கோளங்கள் அமைந்துள்ளன. இதன்பிரகாரம் நெஞ்சில் அமைந்துள்ள கோளத்தை தைமஸ் (Thymus) என்பர். இக்கோளம் இந்திரிய விளைவுடன் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளதாம்.

உடன்பிறந்த குழந்தைகளுக்கு இக்கோளமானது ஏனைய ஆறு கோளங்களின் விகிதத்திற்கு மேலாகப் பருத்துக்காணப்படுவதும் இயல்பு.

இந்திரியம் வலுப்பெற வலுப்பெற இக்கோளம் சிறுத்துக்கொண்டே போவதும் இயல்பு. இக்கோளம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு சிறுத்துக் கொண்டு போகின்றதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு இந்திரியம் விளைவு கொள்வதாகக் கருதப்படும்.

சிசுக்களுக்கு எண்ணெய் தேய்க்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சை அழுத்திப் பூசித் தட்டிக்கொடுக்கக் கற்பித்துள்ளதும் இக்கருத்தினிற்கு அமைந்ததேயாகும். அதிகம் இந்திரிய விரையம் செய்வோருக்கு இக்கோளமானது பருமனடைவதாலேதான் நெஞ்சில் நோ ஏற்படுவதாகும். அதுவும் மல்லாமல் நடுநெஞ்சு மிதந்து கோழி நெஞ்சு (Chicken Breast) போலக் காணப்படுவதாகும்.

பகைகொண்டவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிப் பொருத முன்னர் தத்தம் நெஞ்சில் தட்டித் தமது வீரியத்தைத் தூண்டிக் கொள்வதும் கவனிக்கிறோமல்லவா? அதுவுமல்லாமல் நெஞ்சினை விசேஷமாக உபமானித்து அஞ்சா நெஞ்சன் என வீரர்களை வர்ணிப்பதும் இக்கருத்தினுக்கு அமைந்ததேயாம்.

யானை, குதிரை, ஓட்டகம், கழுதை போன்ற வலுப்பெற்ற பிராணிகளின் பெண் இனங்கள் தங்கள் ஆண் இனங்களின் சேர்க்கைக்கு உடன்பட முன்னர் அவ் ஆண் இனங்களின் நெஞ்சை பலமுறை அடித்துத் தாக்கியும் அத்தாக்குதலுக்குப் புறம்காட்டி ஓடாமல் இருந்தால் தான் சேர்க்கைக்கு இடம்கொடுக்க இசைவனவாம். இது ஆண் இனங்களின் இந்திரிய வலிமையை முன்மையே சோதித்து அறிந்து கொள்வதற்காகும். சேவலானது தனது உணர்வினைத் தனது இயக்கத்தினால் பூர்த்தியாக்கிக் கொள்வது போலவே, ஆட்கொள்ளப்படும் ஆன்மாக்களும் தமது ஞான விருத்தியைத் தாமாகவே விருத்தி பண்ணிக் கொள்ள அமைவனவாம். சூரபத்மன் சேவலைப் பற்றிச் சிந்திக்காத இடத்து முருகப்பெருமான் சூரபத்மனைச் சேவலுமாக ஆட்கொண்டமை முருகனது சித்தமேயாகும். இதுவே சேவலுக்கு விசேஷ செழிப்பைக் கொடுப்பதாம்.

சூரபத்மனும் ஆசௌசமும்

ஆசௌசம் என்பது வடமொழிச்சொல். தென்மொழியில் இதனை ஆசுசம் என்றும், துடக்கு எனவும் கொள்ளப்படும். மக்கள் பகுத்தறிவைக் கொண்டுள்ளமையினால் அம்மக்கள் ஆன்ம பரிபக்குவம் பெறவும் வல்லவராவர். ஆன்மபரிபக்குவத்திற்கு ஏற்றவகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளதே வருணங்கள் ஆகும். எனவே துடக்குக் கழிவும் ஆன்ம பரிபக்குவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வருணங்களுக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளதுமாம்.

ஆன்ம பரிபக்குவத்தில் பூரணம் பெற்றோர் தெய்வீகநிலை எய்தியவராவர். அங்ஙனம் தெய்வீகநிலை எய்தியவர்கட்குத் தீட்டுமில்லைத் துடக்கு மில்லையேயாம்.

துடக்குக்கழித்தல் பிரதானமாகத் தேகசத்தியைப் பொறுத்த கிரியையாகும். ஆன்மபரிபக்குவம் பெற்றோர்க்கு அவர்கள் தேகம் எந்நிலைப்பட்டாலும் ஒன்றேதான்.

தேகமானது வளர்ந்து மிளிர்ந்து தளர்ந்து கொள்வதும் இயல்பு ஆன்ம பரிபக்குவமானது வளர்ந்து மிளிர்ந்து நிமிர்ந்து கொள்வது இயல்பு. எனவே ஆன்மசக்தி தேகசக்தியிலும் மேலானதாகும். ஆன்மசக்தியை விருத்திபண்ண அமைந்தது பிராணயாமம். எனவே பிராணயாமத்தினால் வலுப்பெறும் சக்தி மேலானதாகும். இதனையே,

“ ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கு அறிவாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கு அறிவாளர்க்குக்
கூற்றை உதைக்கும் குறியது வாமே ”

எனத் திருமூலநாயனார் தமது 571ஆம் மந்திரத்தினால் புலப்படுத்தியுள்ளதும் காண்க.

பிராணயாமத்திற்கு அமைந்தது சுவாசமே. இச்சுவாசத்துள் இடைகலை நாதத்தையும் பிங்கலை விந்துவையும் இலக்காகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. பகுத்தறிவு கொண்ட ஆறு அறிவுபடைத்த சூரபத்மன் ஐந்து அறிவுபடைத்த இரு ஆண்பறவைகளாக ஆட்கொள்ளப்பட்டமை இந்த நாதவிந்துக்களைத் துலக்கிக் காட்டுவதாகும்.

வலதுபக்கச் சுவாசவிந்துவைப் புலப்படுத்த அமைந்த மயிலானது முருகனின் வலதுபக்கத்தில் தலையை வைத்துக்கொண்டதாகவும் இடது

பக்கச் சுவாச நாதத்தைப் புலப்படுத்த அமைந்த சேவலானது முருகனின் இடது பக்கத்தில் தலைவைத்துக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளதும் இடகலை பிங்கலைமூலமாக நாதவிந்துக்களின் தொடர்புகளைப் புலப்படுத்துவதாகும். இப்பறவைகள் இரண்டினுள் மயிலை ஆசனமாக அமர்த்திக்கொண்டு சேவலைக் கொடியாக ஏந்திக்கொள்வதும் இடகலையின் மேன்மையைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

இதனைத்தான் திருமூலநாயனார் தமது மந்திரம் 570-ஆம் பாடலினால்
 “எங்கே இருக்கினும் பூரி இடத்திலே
 அங்கே அதுசெய்ய ஆக்கைக்கு அழிவில்லை
 அங்கே பிடித்தது கணக்கிட்டு அளவுசெய்யின்
 சங்கே குறிக்கத் தலைவனு மாமே.”

எனவும் தந்துள்ளனர்.

சூரபத்மன் ஆட்கொள்ளப்பட முன்னரே தாரதன் சிங்கனாதியோர் வதைக்கப்பட்டனர். எனவே இவர்களின் ஆண்வழித் துடக்குத் தமையனான சூரபத்மனைத் தொடர வேண்டும். இது உலக முறையாகும். தாரதன் சிங்கனாதியோர்வதைக்கப்பட்ட கையோடு துடக்குக் கழிவு நிகழாமலே சூரபத்மன் ஆட்கொள்ளப்பட்டமையால் ஆட்கொண்டமை தவறாகுமா? இல்லை. அதாவது அங்கே துடக்கு எனும் பேச்சுக்கு இடமில்லை என்பதே கருத்தாக வேண்டும். அதிலும் அதே போர்க்களத்தில் ஆட்கொள்ளப்பட்டமையால் அப்போர்க்களமே துடக்கு இல்லாத இடமாகின்றதல்லவா? மார்க்கண்டேயர் விஷயத்தில் இறைவன் யமதர்ம ராஜனைச் சங்கரித்ததுக்கும் துடக்கு உண்டா? இல்லை. எனவே தெய்வீக விஷயங்களில் துடக்குப் பேசுவதே ஆதாரமற்றதாகும். கல்விமாண்கள் எனக் கருதப்படுவோர் இவ்வித துடக்குப் பிரச்சினைகளை எழுப்புவதால் அது “அழுக்காறு” காரணம் என்றே உலகம் கொள்ளும். “அழுக்காறு உடையார்க்கு அதுசாலும் ஒன்றர்; வழக்கியும் கேட்பது” எனும் குறளின் கருத்திற்கமைய நாம் அழுக்காறுகொள்ளாதிருப்போமாக.

சுபம்

DR. K. RAMASWAMY, D.L.B.S.S.
Thirunelveli East
IAFFNA (Regd No. 501)

**“ நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றும் தன்
உண்மை அறிவே மிகும்.”**

(குறள் 373ஆம் பாடல்)